

งานที่ทำให้เจ้าของ
เข้าใจสิ่งที่สัตว์
ต้องการจะสื่อสาร
และช่วยก่อให้เกิด
ความสัมพันธ์ระหว่างกัน
ได้ไม่รู้ลืม

不會通靈的 寵物溝通師

: 默默咖啡館的
萌寵兒故事

มักสื่อสาร
กับ
สัตว์เลี้ยง
ในร้านกาแฟ
ไม่ไป

หลิวข่ายซี เขียน
ภาวิตา ทองเจริญ แปล

piccolo

รสชาติเล็กๆระหว่างบรรทัด

นักสื่อสารกับสัตว์เลี้ยว ในร้านกาแฟโม้โม้

不會通靈的寵物溝通師

หลิวข่ายซี่

เขียน

ภาวิตา ทอวาริณ

แปล

ก ร อ่ า น คื อ ร า ก ร ฐ า น ที่ ส ำ ก ั ณ

ผมเห็นจากในหนังสือว่าการสื่อสารกับสัตว์ไม่เกี่ยวข้องกับดวงจิตสักนิด
สิ่งสำคัญคือเราเปิดใจอย่างเต็มที่ที่ได้หรือไม่
เราต้องไม่ด่วนตัดสิน และเปิดรับสัญญาณสื่อสารที่สัตว์ส่งมาอย่างเต็มเปี่ยม
นี่คือความสามารถที่คนทุกคนมี
ขอเพียงเราเปิดกำแพงใจอันสูงใหญ่ที่เราสร้างขึ้นในโลกมนุษย์
- หลิวข่ายซี่

หนังสือคุณภาพ
โดยอริบรินทร์กรุป

นักสื่อสารกับสัตว์เลี้ยงในร้านกาแฟโมโม

不會通靈的寵物溝通師

p/cco/o

ในเครือบริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)
378 ถนนชัยพูกภัย (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170
โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks   Piccolo Publishing

《不會通靈的寵物溝通師》

Original story and characters created & copyright © Author: 劉凱西 Cathy LIU
Thai edition rights under license granted by SBooker, a division of Cite Publishing Group
Thai translation copyright © 2022 Amarin Printing and Publishing Public Co., Ltd.
Arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan
All rights reserved.

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใด ๆ นอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-5036-4

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)
กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ระริน อุทกะพันธุ์ ปัญจรุ่งโรจน์ • กรรมการผู้จัดการ อนุษณี วิรดกพันธ์
ที่ปรึกษาสายงานสำนักพิมพ์ในเครือ อองอาจ จิระธร • บรรณาธิการฝ่ายการ สิริกานต์ ผลงาม
บรรณาธิการบริหาร รุสรวรรณ พัฒนรัชตอดุล • บรรณาธิการ ปรีชา ตาสาโรจน์
ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมราลักษณ์ เขียวกลิ่น • ศิลปกรรม ศิริพร เสนายอด
คอมพิวเตอร์ รัชฎากร ศรีพรหมฉาย • พิสูจน์อักษร ณัฐภรณ์ รัตนสถิตกุล, พรทิพย์ รัชชของ
ฝ่ายการตลาด กุลพัฒน์ บัวละออ

คำนำสำนักพิมพ์

เจ้าของสัตว์เลี้ยงทุกคนอาจจะเคยคิดว่า ถ้าสัตว์เลี้ยงของเราพูดได้ก็คงจะดีเหมือนกันนะ

มีวิธีการไหนที่จะสื่อสารกับสัตว์เลี้ยงของตนได้บ้างหรือเปล่า

ในประเทศไต้หวัน มีอาชีพหนึ่งที่กำลังได้รับความนิยม คือ อาชีพนักสื่อสารกับสัตว์ อาชีพนี้จะสื่อสารกับสัตว์ได้ เพื่อให้เจ้าของเข้าใจว่าสัตว์เลี้ยงของตนนั้นต้องการอะไร

นักสื่อสารกับสัตว์เลี้ยงในร้านกาแฟโมโม คือเรื่องราวของ ฟางหลง นักสื่อสารกับสัตว์ เธอถูกนักข่าวตั้งข้อสงสัยในการทำงานของเธอ จนทำให้เธอต้องเลิกทำอาชีพนี้ไป รวมทั้งเจอปัญหาชีวิตมูมร้ามาระยะหนึ่งจนเธอรู้สึกสิ้นไร้หนทาง วันหนึ่งเธอได้พบสุนัขจรจัดสีดำเดินตามขออาหาร จนเธอต้องพาสุนัขตัวนั้นกลับมาเลี้ยงดูและตั้งชื่อให้มันว่า ไต๋ไต๋

หลังจากที่ได้พบกับไต๋ไต๋ ฟางหลงเริ่มมีความหวังในชีวิตอีกครั้ง เธอถือว่าวันที่ได้เจอไต๋ไต๋เป็นวันเกิดใหม่ของตัวเอง และกลับมาทำงานสื่อสารกับสัตว์อย่างที่เราตั้งใจ

แล้วฟางหลงก็รู้ว่า มีผู้คนที่ยากสื่อสารและอยากเข้าใจความรู้สึกของสัตว์เลี้ยงที่ตนรักมากมายเหลือเกิน

หลายคนอาจคิดว่า ทำไมถึงต้องสื่อสารกับสัตว์ แค่เอาไปฝึกกับครูฝึกก็น่าจะเพียงพอแล้ว แต่การสื่อสารนั้น ต่างจากการฝึกตรงที่เราจะได้เข้าใจความรู้สึกและความต้องการของสัตว์เลี้ยงจริงๆ

สัตว์นั้นสื่อสารอย่างตรงไปตรงมาไม่ปิดบัง แต่กับมนุษย์นั้นเรื่องที่ต้องการสื่อสารกลับยากมาก จนกลายเป็นความไม่เข้าใจต่อกัน หนังสือเล่มนี้ ไม่เพียงแต่ทำให้เราเข้าใจความต้องการของสัตว์เลี้ยงเท่านั้น แต่ยังมีแง่มุมที่ทำให้เราเข้าใจและต้องการสื่อสารกับมนุษย์มากขึ้นอีกด้วย

ขอให้หนังสือเล่มนี้ เป็นจุดเริ่มต้นที่ดีให้เจ้าของกับสัตว์เลี้ยง เข้าใจกันและกัน

บทที่ 1

สุนัขผู้ช่วยชีวิต

วันนี้เป็นวันเกิดอายุครบสามสิบสามปีของฟางหลัง

เมื่อฟางหลังตื่นนอน เวลาก็ล่วงเลยไปแปดโมงแล้ว เธอเดินเข้าไปส่องกระจกในห้องน้ำ เห็นตัวเองในสภาพผมเผ้ากระเซอะกระเซิง ดวงตาบวมเป่ง มีรอยตีนกาที่ตั่งรกรากอยู่ตรงหางตาของเธอมาตั้งแต่สามปีที่แล้ว ซึ่งเธอยังไม่เคยหาวิธีอยู่กับมันอย่างสงบสุขได้ตลอดสามปีที่ผ่านมา แววดตาของเธอไม่ได้ดูสดใสเหมือนตอนอายุยี่สิบสามปีอีกต่อไป เรื่องราวที่ตาโคมเข้ามาในชีวิตช่วงสิบปีที่ผ่านมา ทำให้ฟางหลังในวันนี้ไม่ใช่หญิงสาวที่ใส่เสื้อบริสุทธ์และดูเซ่อซ่าเหมือนเมื่อสิบปีก่อนอีกแล้ว

“ไม่ได้! จะเป็นแบบนี้ไม่ได้!” ฟางหลังพูดกับหญิงสาวสภาพยุ่งเหยิงในกระจก เธอคิดเรื่องนี้มานานแล้ว หากปล่อยให้ตัวเองตกอยู่ในจุดต่ำสุดตลอดเวลาโดยไม่กล้าเผชิญหน้ากับมัน ชีวิตก็คงต้องมีจุดจบที่น่าเศร้า

“แบบนี้คงรู้สึกผิดต่อสวรรค์และสรรพสัตว์นาดู!” ด้วยเหตุนี้เธอจึงเดินเข้าไปในห้องน้ำ ซ้ำระลั้งร่างกายให้สะอาดหมดจดตั้งแต่ศีรษะจรดเท้า เมื่ออาบน้ำเสร็จก็หยิบชุดราตรีที่ซื้อมาตั้งแต่ปีที่แล้ว แต่ยังไม่เคยใส่สักครั้งขึ้นมา นำมาทาบตัวลงอยู่หน้ากระจก

“ใส่แล้วสวยจะตาย ดูเป็นผู้หญิงสำส่อนตรงไหน”

คนที่พูดประโยคนี้คือคุณแม่ของเธอ...ไม่สิ ต้องบอกว่า 'อดีต'
คุณแม่ถึงจะถูก

เรื่องมันมีอยู่ว่า หลังจากเรียนจบหลักสูตรสื่อสารกับสัตว์
จู่ๆ ผู้ชายที่เธอรักมานานแสนนานก็ทิ้งเธอไปโดยไม่รู้ว่าลา ทำให้เธอ
เจ็บปวดหัวใจเป็นที่สุด หลังจากเรือใบลำน้อยล่องลอยอยู่ในทะเล
แห่งความรักอย่างโดดเดี่ยวมานานหลายปี เธอก็ได้พบกับผู้ชายที่คิดว่า
จะทำให้เธอมีความสุขได้ เมื่อทั้งสองคบหากันได้ระยะหนึ่ง ชีวิตของ
ฟางหลังก็อยู่ในจุดที่เรียกได้ว่าดีเลิศทั้งด้านการทำงานและความรัก เธอเป็น
เจ้าหญิงแห่งวงการสื่อสารกับสัตว์ที่มีงานล้นมือ รายได้ไม่เลว แถมยังมี
ผู้ชายหน้าตาใช้ได้คอยทะนุถนอมและเอาใจใส่ ถึงแม้ความสัมพันธ์
ของเธอกับพ่อจะไม่ดีสักเท่าไร และหลินอายหลังเพื่อนรักของเธอ
ยังไม่ชอบขึ้นหน้าแฟนเธอก็ แต่ฟางหลังก็ยังรู้สึกว่าเป็นผู้หญิงที่
ทั้งมีความสุขและโชคดีเหลือเกิน อย่างน้อยดูจากภายนอกก็เป็นเช่นนั้น
แต่แล้ว เรื่องราวก็เริ่มเปลี่ยนไปตั้งแต่เมื่อประมาณหนึ่งปีก่อน
ฟางหลังถูกนักข่าวไร้จริยธรรมคนหนึ่งวางแผนใส่ร้าย เขาทำลายชื่อเสียง
ของเธอด้วยการทำข่าวว่าการสื่อสารกับสัตว์ของเธอเป็นเรื่องหลอกลวง
ตอนนั้นบังเอิญเป็นช่วงที่ไม่มีข่าวอื่นน่าสนใจ เมื่อข่าวนี้ถูกปล่อยออกไป
เหล่านักข่าวจากทุกสำนักจึงพากันประโคมข่าวที่ไม่ได้สำคัญนี้ ภายใน
ชั่วข้ามคืน ฟางหลังก็ร่วงหล่นจากการเป็นเจ้าหญิง ดำดิ่งกลายเป็น
เหมือนหนูตามท้องถนน เธอหลบอยู่ในบ้านนานหลายวันไม่กล้าออกไป
ไหน และในช่วงเวลาเดียวกันนี้ พ่อของเธอก็ดันเป็นลมถูกส่งตัว
เข้าโรงพยาบาลอีก เธอรู้สึกเหนื่อยล้าทั้งร่างกายและจิตใจ จึงได้
อ้อนวอนให้แฟนขอเธอแต่งงาน เพื่อจะได้มีชีวิตที่มีความสุขและมั่นคง
ซึ่งแฟนของเธอก็ตอบตกลง ตอนนั้นฟางหลังยังดูไม่ออกว่าที่จริงแล้ว

เขาดูอึดอัดไม่น้อย เธอคิดว่าตัวเองได้พบเจอความสุขอันเป็นนิรันดร์แล้วจริงๆ จึงได้ละทิ้งงานสื่อสารกับสัตว์ไปจัดเตรียมงานแต่งงานอย่างรื่นเริงใจ

แต่ที่ว่าหลินอ้ายหลังเพื่อนรักของเธอกลับคัดค้านการแต่งงานของเธอหัวชนฝา

“ถ้าเธอแต่งงานกับเขา...ไม่สิ ไม่ต้องรอจนแต่งงานหรอก เขาจะต้องก่อเรื่องที่ทำให้เธอเสียใจแน่ ตอนแรกเธอบอกจะคบกับเขาเพื่อลืมไอ้แค่หมีคนนั้น จนถึงได้ปล่อยให้เธอคบไปอย่างหุนหันตลกดตลกดหน้าปี แต่ตอนนี้เธอกลับจะแต่งงานกับเขา นี่เธอตลกดถึงขั้นไหนกัน!”

คำพูดเหล่านี้ทำให้ความสัมพันธ์ของเพื่อนที่รักกันมายาวนาน แตกกร้าว เมื่อหลินอ้ายหลังต้องย้ายไปทำงานที่ฮ่องกง จึงขาดการติดต่อกับฟางหลังไป ปล่อยให้ฟางหลังเตรียมงานอยู่เพียงลำพัง

แต่ที่ว่าวันแต่งงานกลับถูกเลื่อนออกไปครั้งแล้วครั้งเล่า จนฟางหลังรู้สึกผิดปกติ กระทั่งคืนหนึ่ง ฟางหลังคิดอยากเซอร์ไพรส์คู่หมั้นของเธอ เขาต้องทำงานล่วงเวลาอย่างเหน็ดเหนื่อย เธอจึงนำอาหารว่างม้อดี้กไปส่งให้ที่ออฟฟิศ แต่เมื่อไปถึง เธอกลับพบว่าเขาไม่ได้อยู่ที่นั่นด้วยซ้ำ ฟางหลังโทรศัพท์ไปซักไซ้ไล่เลีย แต่อีกฝ่ายกลับบอกเธออย่างเปิดเผยว่า...

“ผมหลงรักคนอื่นแล้ว! เธอกำลังตั้งท้องลูกของผม เราเลิกกันเถอะ!”

ประโยคสั้นๆ เพียงประโยคเดียว ได้พลิกชีวิตของฟางหลังจากหน้ามือเป็นหลังมือ

วันรุ่งขึ้น คู่หมั้นของเธอก็ย้ายออกจากบ้านไปอย่างเร่งรีบ กระทั่ง

บัตรเครดิตและบัญชีธนาคารที่เคยมอบให้เธอก็ถูกระงับไปพร้อม ๆ กัน ชีวิตของฟางหลิง ทั้งด้านการเงินและความรักราวกับถูกไฟเผาจนมอดไหม้ เหลือไว้เพียงเก้าอี้ถ่านที่ชวนให้แสบจุก เธอไม่รู้ว่าจะระบายความในใจกับใคร เพราะไม่มีช่องทางติดต่อหลินฮ่ายหลิง ส่วนคุณพ่อซึ่งเป็นคนในครอบครัวเพียงคนเดียวของเธอก็นอนไม่รู้สึกตัวอยู่ที่สถานพักฟื้นผู้ป่วยมานานแล้ว ในช่วงพริบตาหนึ่ง ภาพชายหนุ่มที่เคยทำร้ายจิตใจเธอเมื่อหลายปีก่อนแวบขึ้นในหัวฟางหลิง เธอยังมีช่องทางติดต่อเขาก็จริง แต่จะให้ติดต่อเขาไปในเวลาแบบนี้ได้อย่างไร

ในช่วงเวลาอันไร้ซึ่งหนทางนี้ คนเดียวที่ทำให้เธอรู้สึกอบอุ่นหัวใจขึ้นมา กลับเป็นเจ้าของห้องเช่าที่ไม่ได้ต่างจากคนแปลกหน้าสักเท่าไร เจ้าของห้องได้รับแจ้งเรื่องการย้ายออก นึกว่าผู้เช่าต้องการเลิกเช่า จึงเดินทางมาที่อพาร์ทเมนต์ แต่กลับพบกับฟางหลิงในสภาพสะบักสะบอม อาจเพราะเจ้าของห้องเป็นผู้หญิงเหมือนกัน เธอจึงอนุญาตให้ฟางหลิงพักอยู่ที่อพาร์ทเมนต์ต่อไปได้ ในระหว่างที่ฟางหลิงยังหางานหรือหาที่อยู่ใหม่ไม่ได้ เธอจะไม่เก็บค่าเช่าชั่วคราว

แต่ฟางหลิงรู้ดี ว่าความหวังดีจากคนแปลกหน้าจะไม่คงอยู่ตลอดไป และเธอก็ไม่ควรเป็นภาระของคนอื่นด้วย

ฟางหลิงสวมชุดราตรี หยิบเครื่องสำอางที่ไม่ได้ใช้มานานออกมาพลันแต่งแต้มเต็มสีลงบนใบหน้าอันซีดเซียวของตนเอง เมื่อก้าวเท้าออกจากประตู ฟางหลิงก็ได้พบกับห้องฟ้าอันแจ่มใสพร้อมดวงอาทิตย์ที่ส่องสว่างจนแสบตาไม่น้อย เธอจึงเดินเข้าไปในร้านสะดวกซื้อหวังจะหาแว่นตากันแดดสักอัน ปกติน่าจะวางอยู่ตรงเคาน์เตอร์จ่ายเงินไม่ใช่หรือ แต่ฟางหลิงเห็นเพียงนิตยสารชาวซูชิชิบ บนนั้นพาดหัวข่าว

คดีฆ่าล้างตระกูลที่เกิดขึ้นเมื่อไม่กี่วันก่อน แต่ฟางหลังไม่สนใจหรอก ใครจะตายก็ไม่เกี่ยวกับเธอทั้งนั้น

“ไม่เจอตั้งนาน จะออกไปเที่ยวหรือ!” คุณลุงเจ้าของร้านทักทาย อย่างเป็นมิตร แต่กลับได้รับการตอบกลับเป็นใบหน้าไร้อารมณ์อันเป็น ปกติของฟางหลัง

เมื่อหาแว่นกันแดดไม่เจอ ฟางหลังจึงจำต้องหยิบน้ำเปล่าขึ้นมา เพื่อจ่ายเงิน...ตอนนี้เจ้าของร้านหงอยไปแล้ว เขาเพียงยื่นคิดเงินให้เธอ เจียบ ๆ

แต่ทว่าก่อนออกจากร้าน ฟางหลังกลับหันไปพูดกับเจ้าของร้าน อย่างขัดถ้อยขัดคำ่ว่า “ลาก่อน” ทำให้เขาสะดุ้งตกใจจนหน้าเหวอ

เมื่อเปิดประตูรถ กลิ่นเหม็นเน่าจากภายในก็ลอยตลบอบอวล ออกมาจากนฟางหลังต้องถอยหลังไปตามก้าว

นี่คือกลิ่นของความรักที่เน่าบูดหรือ ฟางหลังใช้มือบีบจมูกยื่นหัว เข้าไปในรถ พลันได้พบกับอาหารว่างมื่อคำที่จะเอาไปส่งให้เขาคนนั้น วางอยู่ที่เบาะหลัง ไซ้แล้ว นี่คือกลิ่นของความรักที่เน่าบูด! อาหาร ที่เคยเลิศรส บัดนี้กลับเหม็นบูดเหมือนความสัมพันธ์ในครั้งนั้น

ฟางหลังโกรธจนโยนอาหารเหม็นบูดลงบนพื้น หยิบน้ำหอม ออกมาจากกระเป๋าถือ และพ่นเข้าไปในรถอย่างบ้าคลั่ง เมื่อมั่นใจว่า กลิ่นได้จางลงไปแล้วจึงกลับเข้าไปทำท่าสง่างามนั่งในรถ

“ไปกันเถอะ!”

ฟางหลังสตาร์ตรถ จุดหมายในวันนี้คือชายฝั่งทะเลตะวันออก เฉียงเหนือ

เธอฮัมเพลงและบอกตัวเองตลอดทางว่าการเดินทางครั้งนี้จะต้อง เป็นการเดินทางที่มีความสุข...เธอตั้งใจจะหาหน้าผาริมฝั่งที่มีทิวทัศน์

ดงาม นิ่งกินลมชมวิวนั้น และเมื่อลมทะเลพัดโชยความเศร้าทั้งปวง
ในใจออกไป เธอก็จะก้าวไปข้างหน้าอย่างหมดห่วง หันไปทางท้องทะเล
อันไร้จุดสิ้นสุด และกระโดดลงไป!

นี่ต้องเป็นการเดินทางที่มีความสุขแน่ ๆ

เพียงแต่ ความคิดลอย ๆ แบบนี้ก็มักจะแตกต่างจากความ
เป็นจริงเสมอ ก่อนออกเดินทางฟางหลังลิ้มเรื่องหนึ่งไป เธอลิ้มเติม
น้ำมัน ดังนั้น เธอจึงไม่ได้ไปยังหน้าผาริมฝั่งที่มีทิวทัศน์งดงามตามที่
ตั้งใจไว้ แต่จำใจต้องหยุดรถข้างทางเมื่อน้ำมันหมด

เมื่อรถดับ ฟางหลังถึงได้รู้ซึ่งถึงความเชื่อช้าของตน แต่เธอก็ยัง
ไม่ย่อท้อที่จะฆ่าตัวตาย คิดในใจว่า...

‘ไม่เป็นไร ชายฝั่งทะเลตะวันออกเฉียงเหนือตรงไหนก็สวย
ทั้งนั้นแหละ!’

ฟางหลังลงจากรถ เดินตามถนนไปครู่หนึ่ง ด้วยความโชคดี
จึงได้พบกับทางแยกที่ดูเหมือนจะพาเธอไปยังริมชายฝั่งได้ เธอรู้สึก
โชคดีที่วันนี้เลือกใส่รองเท้าผ้าใบไม่ไช้รองเท้าส้นสูง มิเช่นนั้นการเดินทางผ่าน
ดงหญ้าและก้อนหินบนถนนเล็ก ๆ นี้คงทำได้ผลถลอกเต็มขา

เดินไปได้ไม่นาน ฟางหลังก็พบว่า มีสุนัขสีดำตัวหนึ่ง ไม่รู้
มาจากไหน เดินตามเธออยู่ด้านหลัง

จากนั้น เธอก็ได้รับสัญญาณสื่อสารจากมัน

เธอมาที่นี่ได้อย่างไร ปกตินอกจากคุณบ้าใจดีที่ให้อาหารฉันกินแล้ว
ก็ไม่เห็นมีใครเคยมาเลย!

น้อยนักที่สัตว์จะเข้าหาคนเพื่อพูดคุยก่อน ฟางหลังรับรู้ถึง
สถานการณ์ผิดปกตินี้ แต่เธอก็ยังคงมุ่งมั่น วันนี้เธอไม่ยอมให้ปัจจัย
ภายนอกใด ๆ มาส่งผลกระทบต่อการตัดสินใจของเธอ เพียงแต่ เจ้าสุนัข

สี่ดำตัวนี้มันตามเธอมาตลอดทาง และยังส่งสัญญาณสื่อสารมาให้เธอ
ไม่ขาดสายด้วย...

เธอมีน้ำติดตัวมาด้วย อากาศร้อนจัง ฉันทิวน้ำ

ช่วงนี้คุณบ้ำใจดีไม่มา คุณบ้ำส่งเธอมาให้อาหารพวกเราชิมด้วย

เพื่อน ๆ ของฉันจะมากันตอนค่ำเท่านั้นแหละ ตอนกลางวัน

พวกเขาอยู่ในป่า เธอค่อยมากอีกที่ตอนค่ำแล้วกันนะ!

'ให้ตายเถอะ เจ้าสุนัขตัวนี้ทำไมพูดมากอย่างนี้!'

ฟางหลังยังคงไม่สนใจมัน รีบเร่งฝีเท้าเดินไปข้างหน้า จนในที่สุด
เธอก็มาถึงบริเวณริมชายฝั่งที่มีลักษณะตามที่เธอจินตนาการไว้

เธอนั่งอยู่ริมฝั่ง เหม่อมองท้องทะเลอันกว้างใหญ่ ผิวน้ำทะเล
ในวันนี้ทั้งสงบนิ่งและมีสีฟ้าคราม ให้ความรู้สึกกราวกับเป็นก้อนไพลิน
ขนาดมหึมา เธอจินตนาการถึงภาพตัวเองกระโดดลงไป ตัวเธอคงจะ
เป็นเหมือนแมลงวันในก้อนอำพัน ไม่แน่ทั้งท่าและสีหน้าของเธออาจ
ถูกเก็บรักษาไว้ในนั้นเป็นล้านล้านปี...ขณะที่เธอกำลังจินตนาการภาพ
ตัวเองจมดิ่งลงไปใต้น้ำอย่างงดงาม ก็พบว่าเจ้าสุนัขสีดำตัวนั้น
ได้บุกป่าฝ่าทางขรุขระบนภูเขาตามมาอยู่ข้างกายเธอแล้ว

เธอไม่มีน้ำจริงหรือ ฉันทตามเธอมาตั้งนานแล้วนะ เธอไม่มีน้ำ

จริงหรือ

ภาพก้อนไพลินหายวับไปราวกับฟองสบู่ ตอนนีฟางหลังเพียง
รู้สึกตัวเหมือนเป็นคนบ้ำที่นั่งอยู่ริมทะเลโดยมีสุนัขที่หิวโหยตัวหนึ่ง
นั่งพุดพละมอยู่ข้าง ๆ ตลอดเวลา

ฉันทิว เอาของกินมาให้ฉันเดี๋ยวนี้นะ!

อากาศร้อนจัง เอาน้ำมาให้ฉันดื่มด้วย!

"เอาของกินมาให้ฉัน" "เอาน้ำมาให้ฉัน" ข้อความเหล่านี้ถูก

ส่งมาซ้ำแล้วซ้ำเล่าราวกับผีที่ตามหลอกหลอน ความสงบและความ
งดงามที่ฟางหลังปมเพาะมายาวนานพลันถูกเจ้าสุนัขเอาแต่ใจตัวนี้
ทำลายลง

“ทำอะไรของแก ฉันไม่มีข้าว แล้วก็ไม่มีน้ำด้วย ฉันไม่ใช่คนที่
คุณบ้าใจดีส่งมาหรอก!” ฟางหลังหันกลับไปตะคอกใส่เจ้าสุนัขสีดำ
ตัวนั้น

แต่เจ้าสุนัขตัวนั้นยังคงยืนหยัด

ถ้าอย่างนั้นเธอก็ไปหาข้าวมาให้ฉันกินสิ

ฉันหิวจริง ๆ ถ้าปล่อยให้หิวต่อไป อีกไม่กี่วันฉันคงตายพอดี

ฉันหิวจะตายอยู่แล้ว...

มนุษย์พาฉันมาปล่อยที่นี่...

แผนการลาจากโลกนี้ไปอย่างสง่างามของฟางหลังถูกเจ้าสุนัขสีดำ
ที่ทั้งหิวและกระหายตัวนี้ทำลายลงอย่างสิ้นเชิง หากเธอกระโดดลงทะเล
ไปตอนนี้ ภาพสุดท้ายในหัวเธอต้องเป็นภาพสุนัขที่ทั้งหิวทั้งกระหาย
และน่ารำคาญตัวนี้เป็นแน่ ดังนั้น ไม่เอาแล้วดีกว่า!

ฟางหลังลุกขึ้นและเดินย้อนกลับไปด้วยมีเจ้าสุนัขสีดำตัวนั้น
เดินตามอย่างเรงร่าและมุมนานะ มันเดินเป็นเพื่อนเธอตั้งแต่ทางเดิน
ขรุขระที่เต็มไปด้วยก้อนหิน กระทั่งเข้าสู่ทางเดินทำอันราบเรียบ และ
ยังตามมาถึงทางหลวง จนมาถึงรถของฟางหลัง

ฟางหลังมองมันอย่างจนปัญญา มันนั่งอยู่ข้าง ๆ เธอ ใบหน้าเผย
รอยยิ้มสดใส ฟางหลังจึงทำในสิ่งที่คนจิตใจดีทั่วไปทำกัน หยิบขวดน้ำ
บนรถออกมาเทใส่มือให้มันดื่ม

เจ้าสุนัขสีดำเลียน้ำเข้าไปคำใหญ่ แล้วจึงเงยหน้ามองฟางหลัง

ร้อนมาก!

“ไซลี เพราะวางไว้บนรถไง ถ้าไม่ดื่มจะเททิ้งนะ!”

เจ้าสุนัขสีดำก้มหน้าดื่มน้ำต่อสองสามอีก แล้วจึงหันไปดมล้อรถ จากนั้นเดินไปฉี่ใส่โคนต้นไม้เตี้ยๆ ที่อยู่ห่างออกไปไม่กี่ไกล

ฟางหลังมองดูเจ้าสุนัขสีดำที่กำลังทำท่าดมกลืนอยู่ไม่กี่ไกล เมื่อมันได้ดื่มน้ำแล้ว ก็ดูท่าจะไม่มารังควานเธออีก เธอจึงขึ้นไปนั่งบนรถ เพื่อจัดระเบียบความคิดในหัว

ช่างเป็นวันที่แปลกประหลาดเสียจริง...ช่างเป็นสุนัขที่แปลกประหลาดเสียจริง

ฟางหลังเตรียมตัวจะสตาร์ทรถ แต่ก็นึกขึ้นได้ว่าน้ำมันหมดถังไปตั้งนานแล้ว หากจะออกจากที่นี่ เก่งกว่าจะต้องขอความช่วยเหลือจากหน่วยกู้ภัย ฟางหลังถอนหายใจ นั่งอยู่บนรถอย่างอ่อนแรง ความรู้สึกสิ้นหวังและล้มเหลวทำให้ฟางหลังหัวเราะรำซิ่นอย่างอดไม่ได้

ทันใดนั้น จู่ๆ เจ้าสุนัขสีดำก็โถมตัวเข้าไปประตुरถ มันทั้งเห่าทั้งร้องโหยหวนเสียงดังอย่างโกรธเคืองอยู่ด้านนอก

เธอจะไปแล้วหรือ! ฉันยังไม่ได้กินอะไรเลยนะ ฉันหิว ฉันจะกินข้าว!

ฟางหลังมองดูมันผ่านกระจกรถ ถ้ามันเป็นคน เธอคงหันไปด่าว่ามันเป็นคนบ้า แต่มันเป็นสุนัข และดูจากกระดูกซี่โครงที่โผล่ออกมาเป็นซี่ๆ ก็รู้ได้ว่ามันคงทนหิวมานานแล้วจริงๆ

จนถึงตอนนี้ ฟางหลังก็ยังคิดไม่ออกว่าตอนนี้มันตัวเองต้องมนตร์อะไร ถึงแม้เมื่อก่อนเธอจะทำงานเป็นนักสื่อสารกับสัตว์ แต่เธอก็ไม่เคยเลี้ยงสัตว์มาก่อน ทว่าตอนนี้มันเธอกลับเปิดประตुरถด้านหน้าข้างคนขับ ออกเงียบๆ แล้วเจ้าสุนัขสีดำตัวนั้นก็กระโดดขึ้นรถมา หน้าตาราวกับ

คิดว่าเป็นเรื่องสมเหตุสมผล

เราจะไปหาของกินกันแล้วใช่ไหม

ใช่ เราจะไปหาของกินกันแล้ว

เจ้าสุนัขสีหน้าเรงร่า

ฟางหลังหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมาโทร.ขอความช่วยเหลือจากหน่วยกู้ภัย และยังขอให้พวกเขาเอาเบนโตะน่องไก่มาให้ด้วย เจ้าสุนัขสีดำได้กินน่องไก่ ส่วนฟางหลังได้กินเครื่องเคียงจากเบนโตะกล่งนั้น อาหารมือนั้นเป็นมือที่ทั้งสองรอคอยมาเนิ่นนาน

เมื่อกลับถึงในเมืองก็ค่ำแล้ว ฟางหลังจอดรถและเดินกลับอพาร์ทเมนต์โดยมีเจ้าสุนัขสีดำเดินตามมาติด ๆ ทุกอย่างราวกับเป็นโชคชะตาฟ้าลิขิต หรือไม่ฟางหลังก็คงติดหนึ่อะไรมันมาก่อน เพียงแต่ในเมื่อฆ่าตัวตายไม่สำเร็จ ก็ต้องมีชีวิตต่อไปให้ได้ ฟางหลังเดินไปยังตู้เอทีเอ็มในร้านสะดวกซื้อ เห็นตัวเลขในบัญชีที่แน่นอนว่าเหลือเพียงน้อยนิด พลังคิดในใจว่าต้องทำอะไรถึงจะเลี้ยงตัวเองกับเจ้าสุนัขที่ตามมาไม่ปล่อยตัวนี้ได้

ฟางหลังหยิบอาหารกระป๋องสำหรับสุนัข อาหารเม็ด และเบนโตะของตัวเองกล่งหนึ่ง กำลังจะเดินไปจ่ายเงิน พลันเหลือบไปเห็นประกาศรับสมัครพนักงานที่ยังเขียนไม่เสร็จวางอยู่บนเคาน์เตอร์จ่ายเงิน...

รับสมัครพนักงานกะดึก แม่บ้านที่ว่างงานมานานหรือผู้เกษียณ

อายุ

ในขณะที่คุณลุงเจ้าของร้านคิดเงินให้ฟางหลัง สายตาของเธอก็ยังจับจ้องไปที่ประกาศใบนั้น

“ไปรับสุนัขมาเลี้ยงเหรอ สุนัขพันธุ์พื้นเมืองของได้วันดีที่สุดแล้ว! ตัวเมียหรือตัวผู้ละ แล้วชื่ออะไร”

คุณลุงจะชอบเจ้าสุนัขสีดำตัวนี้มาก ส่วนมันเองก็รู้หน้าที่หันไปฉีกยิ้มให้คุณลุงสุดชีวิต

แต่ฟางหลังไม่ได้ตอบคำถามเขา ที่จริงเธอเองก็ไม่รู้ว่าควรตอบอย่างไร เพราะเธอไม่เคยนึกอยากรู้ว่าสุนัขตัวนี้เป็นตัวผู้หรือตัวเมีย

ความเอ็นชานของเธอทำให้คุณลุงหงอยไป แต่ด้วยความที่เป็นคนรักสุนัข เขาจึงเดินออกมาจากหลังเคาน์เตอร์ ก้มหน้าสำรวจเจ้าสุนัขสีดำตัวนั้น

“โอ้ เป็นตัวเมียนี่ ไม่รู้ทำหมันหรือยัง รีบพาไปให้คุณหมอตรวจร่างกาย หยอดยากำจัดเห็บหมัด ฉีดวัคซีน ฝังชิป...”

“คุณลุงคะ...”

ฟางหลังพูดแทรกขึ้น ที่จริงเธอต้องการจะพูดว่า “คุณลุงรู้เยอะขนาดนี้ อยากพามันกลับไปเลี้ยงมั้ย” แต่เมื่อนึกขึ้นได้ว่าตอนนี้สิ่งที่เร่งด่วนกว่าการเห็บแหมคนอื่นคือการหางานให้ได้ จึงเปลี่ยนคำถามไป

“คุณลุงหาคนทำงานอยู่ใช่ไหมคะ”

“ใช่แล้ว อยู่ดี ๆ เด็กวัยรุ่นที่ทำงานกะดึกก่อนหน้านี้ก็หนีหายไป ทำเอาลูกกับภรรยาต้องสลับกันทำงานกะดึก แถมยังต้องดูแลลูกอีก ถ้าเธอมีคนรู้จักที่มาทำงานได้ทันที ลุงก็จะขอบคุณมากเลย...”

คุณลุงยกมือขึ้นทำท่าอ้อนวอนสวรรค์ซึ่งดูดราม่าเกินจริงไปมาก

“ให้หนูทำได้มั้ยคะ” ฟางหลังพูดขึ้น

ท่าทางอ้อนวอนของคุณลุงหยุดชะงักในทันใด

“เธอน่ะเหรอ”

“ใช่แล้วคะ หนูเอง” ฟางหลังตอบ

“แต่ว่าเธอ...เธอเป็นผู้หญิง ทำงานกะดึกมันอันตรายเกินไป!”

คุณลุงเผยสีหน้าที่ดูกังวลจนเกินไป

“ขอรับรองละค่ะคุณลุง หนูต้องการงานจริงๆ หนูเป็นคนจริงจังและรับผิดชอบ ไม่มีทางซึ่งหนีไปกลางคันแน่นอน คุณลุงวางใจได้ พงุ่นนี้... ไม่สิ คีนี่ก็เริ่มทำงานได้เลย!”

เมื่อคุณลุงเจ้าของร้านได้ฟังคำขอรับรองของฟางหลิง ก็เหมือนจะเข้าใจสถานการณ์ของเธอ จึงถอนหายใจยาว เดินกลับไปหลังเคาน์เตอร์หันมองเจ้าสุนัขสีดำแวบหนึ่ง

“สุนัขตัวนี้สนิทกับเธอมั๊ย” เขาถาม

“นับว่าสนิทก็ได้ค่ะ อย่างน้อยวันนี้มันก็ตามหนูมาตลอด”

“ก็ได้อ!” เจ้าของร้านขำประกาศรับสมัครที่ยังเขียนไม่เสร็จโยนทิ้งถึงขยะ “เธอมาทำงานได้ แต่มีข้อแม้ว่าสุนัขตัวนี้ต้องอยู่เป็นเพื่อนเธอ!”

“อะ...อะไรนะ” ฟางหลิงนึกว่าตัวเองฟังผิด ไม่คิดว่าเจ้าของร้านจะเสนอเงื่อนไขที่แปลกประหลาดเพียงนี้

“ถ้ามันอยู่ด้วย อย่างน้อยถ้าเกิดอะไรขึ้นก็ยังปกป้องเธอได้ เธออย่าคิดว่าพาสุนัขมาทำงานด้วยมันง่ายนะ! เธอต้องคอยดูมันให้ดี ห้ามกีดของไปทั่ว ห้ามทำสกปรก ห้ามก่อกวนลูกค้า ห้ามวิ่งวุ่นววย และยังต้องปลอบลูกค้าที่ไม่ชอบสุนัขด้วย ในขณะที่เดียวกัน เธอยังต้องทำงานของตัวเองให้ดี แบบนี้ทำได้มั๊ย”

หลังจากเจ้าของร้านอธิบายจบ ฟางหลิงก็หันไปมองเจ้าสุนัขสีดำที่นั่งอยู่ข้างๆ อย่างไม่แน่ใจ มันยังคงจิกยิ้มบนใบหน้า รวากับรู้สึกว่าการนี้ช่างดีเยี่ยม

“ได้ค่ะ หนูทำได้!” ฟางหลิงพยักหน้าด้วยแววตาคม่งมั่น เพราะต่อให้ทำไม่ได้ ก็ต้องทำให้ได้

“ได้” เจ้าของร้านพยักหน้า “อย่าลืมอาบน้ำให้มันก่อน พามันไปฉีดวัคซีน พงุ่นนี้หาเวลามาจัดการเรื่องเอกสาร จะได้ถือโอกาสสอนงาน

เธอก่อนเริ่มงานด้วย”

“ได้ค่ะ”

“เอ ว่าแต่ เธอชื่ออะไร”

“หนูชื่อเงินฟางหลังค๊ะ ฟางที่แปลว่าหอมหวาน หลังที่แปลว่า
ต้นกระเจี๊ยบ¹”

“แล้วมันละ” เจ้าของร้านที่ไปที่เจ้าสุนัขอีดำ

“มันชื่อ...” ฟางหลังเหลือบไปเห็นช็อกโกแลตชิปที่วางขายอยู่บน
ชั้นวางของ “ได้วได้ว? มันชื่อได้วได้วคะ!”

เจ้าของร้านพยักหน้า “ลุงชื่อเจิงเสี่ยวจิง เป็นเจ้าของร้าน
สะดวกซื้อแห่งนี้ เจิงที่แปลว่าซั้ง เสี่ยวที่แปลว่ากตัญญู จิงที่แปลว่า
เมืองหลวง³ จะบอกวิธีจำง่าย ๆ ให้ ‘ฉัน (เจิง) เล่นมุกเสี่ยว (เสี่ยว)
ได้ตลกจิง ๆ (จิง)’ แบบนี้เข้าใจมั๊ย”

เมื่อเจ้าของร้านพูดจบ เขาก็หัวเราะมุกตลกของตัวเอง แต่เมื่อ
เห็นฟางหลังทำสีหน้ากระอักกระอ่วนจึงหยุดหัวเราะ พลังโบกมือไล่ให้
ฟางหลังรีบกลับบ้าน

ฟางหลังกลับมาถึงอพาร์ทเมนต์ เธอคิดในใจขณะยืนอยู่หน้า
ประตูว่า ‘ตอนเข้ายังนึกว่าจะไม่ได้กลับมาที่นี้อีก แต่สุดท้ายก็กลับมา
จนได้’

¹ นางเอกชื่อ 陈芳菱 อ่านว่า เงิน-ฟาง-หลัง เงินเป็นนามสกุลของคนจีน ฟางมีความหมายว่า
หอมหวาน หลังมีความหมายว่าต้นกระเจี๊ยบ

² คำว่าช็อกโกแลตชิปในภาษาจีนเรียกว่า 巧克力豆 อ่านว่า เจียว-เค่อ-ลี่-ไต่ว นางเอกจึงใช้เสียง
สุดท้ายของคำว่าช็อกโกแลตชิปที่เธอเหลือบเห็นพอดีมาตั้งชื่อเจ้าสุนัขอีดำ

³ เจ้าของร้านสะดวกซื้อชื่อ 程孝京 อ่านว่า เจิง-เสี่ยว-จิง เจิงเป็นนามสกุลคนจีน แต่มีอีกความหมาย
แปลว่า ซั้ง เช่น ซั้งน้ำหนัก เสี่ยวมีความหมายว่ากตัญญู จิงมีความหมายว่าเมืองหลวง

ไต้วไต้ววิ่งดมกลิ่นรอบบ้านด้วยความอยากรู้อยากเห็น ฟางหลังหยิบถ้วยเปล่ามาใบหนึ่ง เทอาหารเม็ดและอาหารกระป๋องลงไปให้มัน เมื่อไต้วไต้วกินหมด มันก็เดินไปที่พรมเช็ดเท้าหน้าห้องน้ำนอนขดตัวสบายๆ และหลับไป

จากที่เคยสิ้นหวังจนอยากตาย จนสุดท้ายได้พาสุนัขตัวหนึ่งกลับบ้าน แถมยังหางานได้หนึ่งงาน ชีวิตราวกับได้เกิดใหม่ก็ไม่ปาน

“ถ้ามันไม่ได้เดินตามฉันไป ตอนนี้นั้นจะอยู่ที่ไหนกันนะ” ฟางหลังหันไปพูดกับไต้วไต้วซึ่งนอนหลับอยู่ วันนี้เป็นวันเกิดใหม่ของเธอ

มันอาจเป็นสิ่งที่สวรรค์บันดาลมา! เป็นนางฟ้าที่มาช่วยให้เธอมีชีวิตต่อไป มันเป็นสุนัขที่มีพระคุณช่วยชีวิตเธอ ในเมื่อเป็นแบบนี้แล้ว ฟางหลังก็ไม่มีทางหวนกลับได้อีก ถึงแม้จะไม่รู้ว่าอนาคตเป็นอย่างไร แต่อย่างน้อยก็ยังต้องใช้ชีวิตต่อไปให้ดี ถ้าไม่ทำเพื่อตัวเอง ก็ต้องทำเพื่อไต้วไต้ว

บทที่ 2

ฉันเพียงต้องการให้เธออยู่ดีมีสุข

วันที่หนึ่งร้อย

หนึ่งวันถัดจากวันอันแสนแปลกประหลาด ฟางหลังตื่นขึ้นมาพบว่าตู้อาหารของเธอไม่มีอะไรที่กินเป็นอาหารเช้าได้เหมือนเคย ในตู้มีเพียงกาแฟ ดังนั้น เมื่อให้อาหารได้วได้วเรียบร้อยแล้ว เธอจึงนั่งจิบกาแฟอยู่ที่โต๊ะอาหาร ด้านข้างมีปฏิทินขนาดเล็กและกระดานสำหรับเขียนสิ่งที่ต้องทำแขวนอยู่ กระดานถูกปล่อยให้ว่างเปล่ามาหลายสัปดาห์แล้ว เธอรู้สึกววันนี้เป็นวันเริ่มต้นชีวิตใหม่ของเธอทั้งที่ควรเขียนอะไรบางอย่างลงไป จึงหยิบปากกาเขียนกระดานขึ้นมาและเขียนตัวเลข '1' ลงในช่องวันนี้บนปฏิทิน เพื่อเป็นที่ระลึกววันนี้เป็นวันแรกของการเริ่มต้นชีวิตใหม่ของเธอ

เธอทำแบบนี้ต่อเนื่องมาทุกวัน และวันนี้ก็เป็นวันที่หนึ่งร้อยแล้ว

ทุกคนคงคิดว่าช่วงเวลาหนึ่งร้อยวันของชีวิตใหม่ในช่วงที่ผ่านมาเป็นช่วงเวลาที่ดีมากใช่ไหม ที่จริงแล้ว มันก็แค่พอไหวเท่านั้น เวลาหนึ่งร้อยวันที่ผ่านมาเป็นช่วงเวลาฟางหลังต้องปรับตัวเข้ากับเพื่อนร่วมห้องคนใหม่ ได้วได้ว ฟางหลังได้บทสรุปจากการเลี้ยงสุนัขในช่วงที่ผ่านมาว่า ไม่ว่าจะสุนัขตัวหนึ่งจะฉลาดหรือซื่อและเข้าใจเจ้าของแค่ไหน

เจ้าของก็ยังต้องใช้เวลาหนึ่งร้อยวันในการปรับตัวกับมันอยู่ดี ถึงแม้เวลาอยู่ข้างนอก ไตว์ไต้หวันจะเป็นสุนัขที่ดูเชื่อใจและเป็นที่รักของผู้คน แต่เวลาอยู่บ้านมันก็ยังเป็นดั่งปีศาจตัวน้อยอยู่ดี เวลาฟางหลังพักงีบช่วงกลางวัน มันมักจะฉีฉี่ไม่เป็นที่ในบ้าน จากนั้นก็กระโดดขึ้นเตียงมาปลุกฟางหลังให้เธอไปเช็ดล้างทำความสะอาด ไม่ว่าจะฟางหลังจะพูดอย่างไร จะข่มขู่หรือหลอกล่อ ไตว์ไต้หวันก็ไม่เปลี่ยนพฤติกรรมแะๆ นี้เสียที จนวันหนึ่งฟางหลังทนไม่ไหวตัดสินใจเจาะรูบนประตูระเบียง และนำแผ่นรองฉีฉี่ไปปูเต็มพื้นที่ระเบียงเพื่อให้ไตว์ไต้หวันออกไปเข้าห้องน้ำที่ระเบียงเอง แต่พูดแล้วก็แปลก เพราะตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา ไตว์ไต้หวันก็ไม่เข้าห้องน้ำที่บ้านอีกเลย! สิ่งที่มาคือไม่ว่าจะฝนตกหรือฟ้าร้อง มันก็จะขอให้ฟางหลังพามันไปเข้าห้องน้ำนอกบ้านทุกครั้ง

“ทำอะไรของแกนะ ฉันทำพื้นที่ตรงระเบียงเป็นห้องน้ำให้ใช้สะดวกๆ ทำไมถึงไม่ใช้”

แต่เธอกลับได้คำตอบจากไตว์ไต้หวันว่า

ก็เธอไม่ชอบ ฉันฉี่ไม่ฉีฉี่ในบ้านเลยก็ได้!

‘แล้วสิบกว่าวันที่ผ่านมาฉันทำไปเพื่ออะไรกัน’ ฟางหลังถามตัวเองอย่างจนปัญญา

เรื่องกินก็เช่นกัน

ให้อาหารเม็ด ไม่กิน ให้อาหารกระป๋อง ไม่กิน ต้มเนื้อสัตว์ให้ ไม่กิน ของที่ฟางหลังกินเหลือ ไม่กิน แต่พอฟางหลังนั่งกินเบนโตะกินไปป้อนมันไป มันกลับกิน

ก็ของที่เธอกินคุณน่าจะอร่อยดี!

“แต่ของที่ฉันกิน แกกินไม่ได้นี่”

ฉันก็ต้องเลือกกินของอร่อยๆ อยู่แล้ว ของที่เธอกินหอมน่าอร่อยดี

ทำไมฉันต้องกินของไม่อร่อยด้วย

หลังจากบทสนทนาแบบนี้เกิดขึ้นติดต่อกันไม่รู้กี่วัน ในที่สุด ฟางหลังก็รู้สึกเหนื่อย จึงวางอาหารเม็ดให้โต้วโต้วแล้วบอกมันว่า

“แกอยากกินก็กินไป ถ้าไม่กินก็ทนหิวเอง ตอนแกเป็นสุนัขจรจัด เลือกกินได้ด้วยเหรอ”

โต้วโต้วอดอาหารเป็นเวลาสามวันโดยไม่แตะอาหารเม็ดในชามนั้น แม้แต่เม็ดเดียว ตอนกลางคืนเวลาอยู่ดูแลร้านสะดวกซื้อเป็นเพื่อน ฟางหลัง หากมีลูกค้าในโซนนั่งกินยื่นอาหารให้มันก็จะถูกฟางหลังห้ามไว้ สุดท้าย เข้าวันหนึ่ง ระหว่างที่ฟางหลังกำลังสะสมสะสมสิ่งจับกลับบ้าน ก็ได้ยินเสียงขบเคี้ยวอาหารเม็ดดังขึ้น

โต้วโต้วกินอาหารเม็ดหมดทั้งชามเลย!

ตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นมา โต้วโต้วก็ไม่ประท้วงเรื่องของกินอีกต่อไป และมันก็เลิกออกความเห็นเรื่องของกินไปเลย

ไม่ต้องมาถามฉันเรื่องของกินอีก ถึงยังงี้ ไม่ว่าฉันจะพูดอะไร เธอก็ไม่ชอบอยู่ดี

‘แล้วสิบกว่าวันที่ผ่านมาทำไปเพื่ออะไรกัน’

ถึงแม้งานที่ร้านสะดวกซื้อจะยุ่งวุ่นวาย แต่สิ่งที่ทำให้ฟางหลัง วุ่นวายใจจริง ๆ กลับเป็นเรื่องทุกอย่างของโต้วโต้วเสียมากกว่า เพราะ ถึงอย่างไรชีวิตเธอก็ไม่มีเรื่องอื่นใดให้ทุ่มเทความสนใจอยู่แล้ว อธิบาย ง่าย ๆ คือโต้วโต้วเป็นสุนัขที่หึงหึงผยองและน่ารำคาญเป็นที่สุด ถ้าเจอ เจ้าของคนอื่นมันคงจะถูกไล่ออกจากบ้านภายในไม่กี่สัปดาห์ แต่สำหรับ ฟางหลัง ทุกครั้งที่เธอโกรธโต้วโต้ว เธอก็จะนึกขึ้นได้ว่า ที่ตัวเองยังมี ชีวิตและยื่นโกรธอยู่ตรงนี้ได้ ก็เป็นเพราะเจ้าสุนัขตรงหน้าตัวนี้ ทุกวันที่โต้วโต้วได้ใช้ชีวิตราวกับเกิดใหม่ ก็เป็นวันที่ฟางหลังได้ใช้ชีวิตราวกับ

เกิดใหม่เช่นกัน เธอไม่มีเหตุผลอะไรที่จะดูดำมัน และยิ่งไม่มีเหตุผลที่จะทอดทิ้งมัน

“เจ้าตัวร้าย! แต่ไม่ว่าจะร้ายแค่ไหน ตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไปฉันก็จะอยู่กับแก”

เธอมักจะพูดกับตัวเองแบบนี้ทุกครั้งที่มีมันนอนออดอ้อนอยู่บนตัวเธอ

และตัวเองก็จะเป็นไม่สนใจเธอเสมอ

ช่วงปิดเทอมฤดูร้อนของเด็กนักเรียนจบลงไปสักพักแล้ว ดังนั้นช่วงเวลาตอนเช้าที่เด็กออกไปโรงเรียน จึงเป็นเวลาที่พักผ่อนหย่อนใจที่สุด และเมื่อผ่านช่วงนั้นไป ก็ได้เวลาเลิกงานของฟางหลัง แต่ในช่วงกลางคืนที่ฟางหลังดูแลเป็นหลักกลับมีลูกค้าบางตา มีเพียงลูกค้าประจำไม่กี่คนซึ่งส่วนมากก็ดูเป็นคนมีเรื่องราวกันทั้งนั้น

ตัวอย่างเช่น ตอนที่ฟางหลังเพิ่งเริ่มทำงานได้ไม่นาน ทุกคืนเวลาประมาณตีสามตีสี่ จะมีผู้หญิงแต่งหน้าจัดคนหนึ่งเข้ามาซื้อบุหรี่ยาสูบ และกาแฟ ผู้หญิงคนนั้นชอบตัวเองมาก ตอนแรกเธอนึกว่าตัวเองเป็นสุนัขจรจัด จึงมักซื้อขนมปังมาให้มันกิน และชอบพูดจาแปลก ๆ กับมันว่า “ทั้งแกและฉันต่างต้องพเนจรบนโลกใบนี้เหมือนกัน จึงต้องรู้จักทะนุถนอมกัน” ฟางหลังรู้สึกเกรงใจที่ปล่อยให้ตัวเองกินขนมปังที่ผู้หญิงคนนั้นซื้อให้ตลอด จึงบอกไปว่าตัวเองเป็นสุนัขของตัวเอง กลับทำให้ผู้หญิงคนนั้นรู้สึกสงสารตัวเองยิ่งกว่าเดิม! จากนั้น ผู้หญิงคนนั้นก็จะมาปรับทุกข์กับตัวเองทุกวัน บอกว่าเธอเจอคนไม่ดี ถูกคนทอดทิ้ง ตอนนี้อันตรายเหลือตัวคนเดียว ตายเสียยิ่งดีกว่า...แต่ถึงแม้จะพูดประโยคเหล่านี้ทุกวัน ผู้หญิงคนนั้นก็ยังคงใช้ชีวิตต่อไป

คืนหนึ่ง ในขณะที่ผู้หญิงคนนั้นกำลังปรับทุกข์พรั่งพรูหัวได้หัวได้ ก็มีสุนัขจรจัดตัวหนึ่งเดินเข้ามาในร้านสะดวกซื้อ

ที่นี้สบายจัง

ตอนแรกฟางหลังนึกว่าสุนัขจรจัดตัวนี้จะเข้ามาตากแอร์เย็น ๆ ข้างในร้าน ยังนึกกังวลว่าควรจะมีมืออย่างไร แต่นึกไม่ถึงว่าสุนัขตัวนี้ เพียงแค่แวะพักกลางทางมาขออาหารกินจากฟางหลังเท่านั้น

ฉันเดินทางมานาน หิวข้าวหิวน้ำเหลือเกิน

ด้วยเหตุนี้ ฟางหลังจึงเดินไปหยิบอาหารกระป๋องสำหรับสุนัข จากชั้นวางของ จ่ายเงินเรียบร้อยแล้วจึงเปิดอาหารกระป๋องให้สุนัขตัวนั้น กินพร้อมหาน้ำถ้วยใหญ่มาให้มัน สุนัขตัวนั้นกินอาหารเข้าไปคำโต เมื่ออิ่มแล้วก็นอนหลับที่หน้าประตูร้านครู่หนึ่ง แล้วจึงลุกขึ้นเดินทางต่อไป

ได้หัวได้เดินไปที่ประตู มองดูสุนัขตัวนั้นเดินจากไป

เขากำลังกลับบ้าน

ฟางหลังรู้ว่ามันคงถูกเจ้าของพาไปทิ้งในที่ไกลแสนไกล แต่มัน ก็ยังคงอยากกลับบ้าน และฟางหลังก็รู้เช่นกันว่า ต่อให้มันเดินทางกลับ ถึงบ้านได้ เจ้าของก็ไม่มีทางรับมันกลับไป มันจะต้องแบกหัวใจอัน บอบช้ำที่แสนซื่อสัตย์ ก้มหน้าก้มตาติดตามเจ้าของที่ทิ้งมันไปในสถานะ สุนัขจรจัด จนกว่าจะได้พบกับคนที่รักมัน ยอมรับมัน และพามัน กลับบ้าน มันถึงจะได้รักษาหัวใจที่เต็มไปด้วยบาดแผลและหลุดพัน จากการเป็นสุนัขจรจัดอีกครั้ง

สุนัขทำทุกวิถีทางเพื่อมีชีวิตต่อ แต่คนกลับชอบยอมแพ้

“สุนัขทำทุกวิถีทางเพื่อมีชีวิตต่อ แต่คนกลับชอบยอมแพ้”

ฟางหลังเอ่ยประโยคที่ได้หัวได้หัวสื่อสารกับเธอขึ้นอีกครั้ง แต่ผู้หญิง

คนนั้นกลับคิดว่าฟางหลังพูดกับเธอ จากเดิมที่ร้องหม่อมร้องให้ฟุ้งพ่าย จึงกลับกลายเป็นเงียบขีมีในทันใด

ฟางหลังหันมองโต้้วโต้้ว ที่จริงมันกำลังตอบคำถามที่ฟางหลังถามมันมาหลายครั้งหลายคราวแล้ว ฟางหลังชอบถามโต้้วโต้้วว่าวันนั้นมันอ่านความคิดของฟางหลังออกหรือ ถึงได้เดินตามฟางหลังไม่ห่าง เพื่อดิ่งฟางหลังกลับมาจากริมหน้าผา แต่ทุกครั้งที่ถาม โต้้วโต้้วก็จะมองค้อนกลับมา แล้วดิ่งมือฟางหลังไปที่หน้าอกตัวเองให้เธอเกา แต่บัดนี้ฟางหลังเข้าใจแล้ว โต้้วโต้้วไม่ได้ช่วยชีวิตเธอ แต่เธอและมันได้ช่วยชีวิตกันและกันไว้ต่างหาก โต้้วโต้้วทำทุกวิถีทางจนมีชีวิตรอดมาได้ ส่วนฟางหลังเองก็ไม่ได้ยอมแพ้เช่นกัน

หลังจากนั้น ผู้หญิงคนนั้นก็ไม่ปรากฏตัวอีกเลย

คนที่ปรากฏตัวแทน คือชายหนุ่มวัยรุ่นคนหนึ่ง

ชายหนุ่มคนนั้นปรากฏตัวไม่ตึกมาก ประมาณเที่ยงคืนของทุกวัน เขามักจะพกการ์ตูนสองสามเล่ม ชื่ออะหะหมี่เย็น โอเด็ง โค้ก และไข่ต้ม โปซาเป็นประจำ

โต้้วโต้้วชอบชายหนุ่มคนนั้นมาก เพราะเขามักจะแบ่งไข่แดงจากไข่ต้มโปซาให้มันกินเป็นประจำ เมื่อกินเสร็จ โต้้วโต้้วก็จะนอนข้างๆเขา อยู่เป็นเพื่อนเขาอ่านการ์ตูนและกินข้าว ชายหนุ่มจะอยู่ในร้านเพียงสองชั่วโมงเท่านั้น เมื่ออ่านการ์ตูนจบ ก็จะลูบหัวโต้้วโต้้ว ลูกขึ้นเดินกลับบ้าน

ที่ฟางหลังสังเกตเห็นเขาก็เพราะเขาหน้าตาดี และทุกครั้งที่มาโต้้วโต้้วก็ดูเหมือนจะกลายเป็นสุนัขของเขา ทำให้ฟางหลังรู้สึกหงว ไม่น้อย...ส่วนเขาเองก็ไม่เคยถามว่าสุนัขตัวนี้เป็นของใคร ร้านสะดวกซื้อนี้เหมือนเป็นสถานีพักรกกลางทางในชีวิตของเขา หยุดพักกายใจสองชั่วโมง

แล้วจึงจากไปอย่างสง่างาม

“เด็กหนุ่มคนนี้ต้องมีสาว ๆ ตามจับไม่น้อยแน่”

เจ้าของร้านสะดวกซื้อเชิงเส้นยิวจึงเป็นผู้ชายที่ทั้งขี้บ่นและขี้จู้จี้เป็นอย่างยิ่ง ทุกคืนเวลาเปลี่ยนกะกับฟางหลิง เขาจะต้องพูดพล่ามเรื่องราวที่เกิดขึ้นเมื่อเช้าให้ฟางหลิงฟัง คุณบ้ำเสียสติคนไหนหลงทางมาอีกแล้ว บ้างละ ลูกค้าประจำบางคนนำรำคาญบ้างละ ดาราคนไหนมาซื้ออบุหรี่ที่ร้านบ้างละ เด็กน้อยนำรำคาญเปิด ๆ ปิด ๆ ประตุตุ้เครื่องตีไม้ไม่หยุด บ้างละ...แรก ๆ ฟางหลิงก็รู้สึกรำคาญเขา แต่เมื่อเวลาผ่านไป เธอก็ค้นพบว่าที่จริงคุณลุงคนนี้เป็นคนจิตใจดีไม่น้อย มีอยู่ครั้งหนึ่ง เขาเอากับข้าวที่ภรรยาทำมาให้เธอ บอกว่าภรรยาเขาเคยเห็นเธอมาที่ร้านสะดวกซื้อพร้อมสุนัขตัวหนึ่ง ดูช่างน่าสงสารเหลือเกิน ไม่รู้ว่าได้กินข้าวดี ๆ กับเขาบ้างไหม จึงให้เขาเอาอาหารที่บ้านมาให้

“ภรรยาลุงมาที่ร้านตอนไหนเธอคะ” ฟางหลิงก้มมองกับข้าวเหล่านั้นพลางเฝ้าตามอย่างสงสัย

“อ้อ เห็นว่าบ้าย ๆ นะ เห็นเธอมาซื้อเบนโตะที่ร้านกิน”

ช่วงบ้ายเป็นกะทำงานของนักศึกษาฝึกงานอีกคนหนึ่ง ฟางหลิงมาซื้ออาหารทั้งสามมื้อที่ร้านสะดวกซื้อค่อนข้างบ่อยจริง ๆ เพราะบางครั้งหากเจ้าของร้านอยู่ เขาก็จะเลี้ยงเธอ แถมยังให้อาหารกระป๋องของโต้วโต้วมาด้วย

“หนูไม่เห็นรู้เรื่องเลย...” ฟางหลิงรู้สึกเกรงใจไม่น้อย

“เธอทำตัวเท่า ๆ จ่ายเงินเสร็จก็เดินไปเลย ภรรยาลุงเลยไม่กล้าทักทาย!” เจ้าของร้านบอกฟางหลิง

ฟางหลิงกล่าวขอบคุณเจ้าของร้าน เขาโบกมือเป็นนัยว่าไม่ต้อง

เกรงใจ ที่จริงฟางหลังมีเรื่องที่สงสัยมานานอยู่เรื่องหนึ่ง เธอพักอยู่ที่ตึกด้านบนร้านสะดวกซื้อนี้มาหลายปีแล้ว ถึงแม้จะไม่เคยพูดคุยกัน แต่เมื่อก่อนก็นับว่าเป็นลูกค้าประจำของร้านนี้ ทว่าทำไมเจ้าของร้านจึงไม่เคยถามเลยว่าเหตุใดเธอถึงมาทำงานที่นี่

วันที่หนึ่งร้อย ฟางหลังเริ่มรู้สึกที่ตัวเองช่างโชคดีที่ฟ้าประทานคนดี ๆ มากมายมาอยู่รอบตัวเธอ พวกเขาช่วยให้เธอก้าวออกจากจุดต่ำสุดของชีวิตได้ ตัวเธอในวันนี้กลับมายิ้มได้อีกครั้งเสียที เพียงแต่เวลายิ้ม ก็จะมีขึ้นเสมอว่าเงินฟางหลังที่กำลังยิ้มอยู่คนไหน ไม่ใช่เงินฟางหลังคนเดิมอีกต่อไป

วันที่หนึ่งร้อยห้า

ความรู้สึกโชคดีนั้นอยู่กับฟางหลังเพียงไม่ถึงหนึ่งอาทิตย์เท่านั้น เพราะขณะที่เธอกำลังงีบหลับช่วงเช้า เธอก็ได้รับสายโทรศัพท์จากคุณแม่เจ้าของห้องเช่า

ใจความหลักของบทสนทนาคือ...ได้ยินมาว่าเธอหางานทำได้แล้ว ยินดีด้วยนะ! แสดงว่าเธอน่าจะพักที่ห้องนี้ต่อไปใช้ใหม่ เธอเองก็คงรู้ว่าตอนนี้เศรษฐกิจไม่ดี ที่เคยบอกว่าจะอนุโลมค่าเช่าให้เธอ ก็คงทำต่อไปได้ยาก ถ้าหากเธอจะอยู่ห้องนี้ต่อ ก็ต้องขอให้เธอเริ่มจ่ายค่าเช่าตั้งแต่เดือนนี้เป็นต้นไป ถ้าไม่อย่างนั้น ก็คงต้องขอให้เธอย้ายไปอยู่ที่อื่น... ไม่ใช่ว่าฉันขี้เหนียวหรอกนะ แต่คนเราก็ยังต้องใช้ชีวิตต่อไปใช้ใหม่ล่ะ! ส่วนค่าเช่าเดือนก่อน ๆ ก็ต้องขอให้เธอค่อย ๆ จ่ายคืนพวกเราด้วย พวกเราเป็นเจ้าของห้องเช่าไม่ใช่มูลนิธิ คงให้เธออยู่ฟรี ๆ ไม่ได้หรอก อีกอย่าง

ได้ยินมาว่าเธอเลี้ยงสุนัขเธอ...

แน่นอนว่าฟางหลังไม่มีทางหาห้องเช่าใหม่ได้ในทันที แต่รายได้จากงานที่ร้านสะดวกซื้อก็ไม่เพียงพอสำหรับค่าใช้จ่ายทั่วไปและค่าเช่าห้องเพียงแต่ ถ้าจะให้เธอเชื่อคำพูดของคุณแม่เจ้าของห้อง ที่บอกว่าถ้าไม่ได้ค่าเช่าจากเธอแล้วจะใช้ชีวิตต่อไปไม่ได้คงทำได้ยาก เพราะครอบครัวพวกเขาทำธุรกิจปล่อยเช่าอสังหาริมทรัพย์โดยเฉพาะ ในไทเปมีห้องเช่าของพวกเขามากมาย รายได้จึงไม่ใช่ปัญหาแน่นอน ถึงแม้แม่เจ้าของห้องที่ช่วยเหลือเธอจะเป็นคนดี แต่แม่ของเธอเป็นคนมีอำนาจในการตัดสินใจและตอนนี้คุณแม่ก็ได้เข้ามาแทรกแซงแล้ว ถ้าหากฟางหลังยังไม่จ่ายเงิน ก็คงต้องย้ายออกจริง ๆ ถึงแม่เจ้าของห้องจะรีบส่งข้อความมาว่า

ขอโทษที่ แม่ฉันรู้เรื่องนี้จนได้ ต่อไปคงไม่เก็บค่าเช่าจากเธอไม่ได้ แต่ค่าเช่าเดือนก่อนๆ เธอไม่ต้องรีบก็ได้ มีเงินค่อยคืน ส่วนเรื่องเลี้ยงสุนัขก็อย่าไปสนใจแม่ฉันเลย เธอก็เลี้ยงดูมันให้ดีไป ดูแลความสะอาดให้ดีกว่าพอ

แต่ฟางหลังก็รู้ว่าความหวังดีของคนแปลกหน้าต้องมัววันสิ้นสุดเป็นแน่ ในเมื่อไม่ยอมแพ้ที่จะใช้ชีวิตต่อไป ก็ไม่อาจหนีความจริงได้ ฟางหลังรู้สึกจนปัญญา ถึงแม้เธอจะมีชีวิตอยู่ต่อมาได้ แต่ความจริงกำลังบีบคั้นไม่ให้เธอมีชีวิตอยู่ต่อไป

ในตอนนั้นเอง เทวดาบนฟ้าก็ได้ไกวมือไปมา พาชีวิตเธอหมุนวนกลับเข้าทางอีกครั้ง

วันที่หนึ่งร้อยเจ็ด

โดยปกติแล้วฟางหลังจะเข้านอนตอนเก้าโมงเช้า และหลับยาว

จนถึงห้าโมงเย็นโดยมีไต้วไต้วนอนขดอยู่ข้าง ๆ แต่วันนี้ไม่รู้วไต้วไต้ว เป็นอะไร ถึงได้เลียหน้าและกระโดดทับเธอ พยายามจะปลุกเธออย่าง บ้าคลั่งตั้งแต่เที่ยงวัน

“เกิดอะไรขึ้น ไฟไหม้หรือ”

ไม่ใช่หรือก เพียงแต่โทรศัพท์ที่ตั้งโหมดสั่นไว้มันสั่นไม่หยุดเลย ต่างหาก มีคนโทร.และส่งข้อความเข้ามาไม่ขาดสาย ฟางหลังหันไปมอง อย่างจนปัญญา อือ ลูกค้าเก่าที่ฟางหลังเคยสื่อสารให้ถามเธอว่า ยังรับงานสื่อสารกับสัตว์อยู่ไหม

“ตอนขนาดนั้นเลยหรือ ขอนอนเต็มอิ่มก่อนค่อยตอบไม่ได้หรือ”

ฟางหลังโยนโทรศัพท์ทิ้งและกลับไปนอนดังเดิม แต่ไต้วไต้วกลับ กระโดดทับเธอไม่หยุด แกมยังเลียหน้าเธอ และใช้เท้าหน้าจัดตัวเธอ ออกมา ไม่ว่าจะอย่างไรก็จะปลุกเธอจนตื่นให้ได้

“วันนี้แกเป็นอะไร บ้าหรือเปล่า!”

ไต้วไต้วถูกดุ จึงกระโดดลงจากเตียงไปกระต๊อบเท้าพร้อมเห่า เสียงดังอย่างโกรธเคืองและร้อนใจ ทำให้ฟางหลังโมโหลุกขึ้นมาทำท่าจะตี มันถึงได้รับหลบไปยังห้องนั่งเล่น แต่บัดนี้ฟางหลังเองก็นอนไม่หลับแล้ว จึงหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมาดูว่าลูกค้าคนนั้นต้องการอะไรกันแน่

เสียงเสียงใกล้จะจากไปแล้ว สองสามวันนี้มันป่วยหนักจนจะ สิ้นใจ เธอช่วยสื่อสารกับมันให้พวกเราหน่อยได้ไหม มันไม่ยอมคุยกับ นักสื่อสารกับสัตว์คนอื่นเลย...

เสียงเสียง สุนัขตัวผู้พันธุ์บีเกิล ในความทรงจำของฟางหลัง มันเป็นสุนัขที่ยังอายุไม่มาก ตอนสื่อสารกับเธอเมื่อสามปีก่อน มันน่าจะ อายุเพียงหกเจ็ดปีเท่านั้น แต่เนื่องจากมันมาจากฟาร์มสุนัขที่มีการ ผสมพันธุ์ในเครือญาติ ตอนมันอายุได้สี่ห้าปีจึงเริ่มมีอาการเจ็บป่วย

อันเป็นผลจากพันธุกรรมที่ติดตัวมาแต่กำเนิด โรคที่หนักหนาที่สุดคือโรคข้อสะโพกเสื่อม สำหรับสุนัข ช่วงอายุหกเจ็ดปีควรจะเป็นวัยที่ยังกระโดดโลดเต้นได้อย่างมีความสุข แต่เลี้ยงเลี้ยงกลับเดินไม่ได้เพราะกระดูกสะโพกหลุดออกจากข้อต่อ ยิ่งโชคดีที่เลี้ยงเหยิง เจ้าของเลี้ยงเลี้ยงรักมันสุดหัวใจ และยังมีฐานะทางการเงินใช้ได้ จึงซื้อรถเข็นให้มันพามันไปว่ายน้ำเป็นประจำ และยังเชิญนักสื่อสารกับสัตว์มาคุยกับมันเพื่อหวังจะเข้าใจความรู้สึกของมัน ถึงแม้สุดท้ายจะทำให้มันกลับมาแข็งแรงเหมือนเดิมไม่ได้ แต่อย่างน้อยก็หวังว่ามันจะมีความสุขมากพอ

ที่ว่าตอนนี้มันเจ็บป่วยด้วยอาการที่สาหัสกว่านั้นแล้ว...อาการไตวาย

เลี้ยงเลี้ยงผ่านช่วงอันตรายมาได้เพราะคุณหมอช่วยชีวิตและการดูแลเอาใจใส่ของเลี้ยงเหยิง มันกำลังเข้าสู่ช่วงเรื้อรังของโรคที่ทั้งทรมาณและยาวนาน แต่ถึงแม้เลี้ยงเลี้ยงจะมีโรครุมเร้า มันก็ยังคงพยายามแผยรอยยิ้มบนใบหน้าเพื่อลอบประโลมเจ้าของที่กำลังทุกข์ใจทว่าไม่กี่วันที่ผ่านมา อยู่ดีๆ เลี้ยงเลี้ยงก็ล้มพับไม่ได้สติขึ้นมา คุณหมอบอกเลี้ยงเหยิงว่าชีวิตเลี้ยงเลี้ยงคงเดินทางมาถึงปลายทางแล้ว จึงแนะนำให้เลี้ยงเหยิงฉีดยาการุณยฆาตมัน แต่เลี้ยงเหยิงกลัวว่าเลี้ยงเลี้ยงจะยังมีอะไรที่อยากบอกเธออยู่ ถึงได้ยอมทนเจ็บไม่จากไปเสียที่ ดังนั้นเธอจึงติดต่อฟางหลัง หวังว่าฟางหลังจะช่วยได้

ในข้อความที่เลี้ยงเหยิงส่งมา เธอได้ถ่ายทอดเรื่องราวมาอีกหลายเรื่อง ทำให้ความมั่งงวของฟางหลังหายวับไป พุดตามตรง ที่จริงแล้วนอกจากประวัติพื้นฐานของเลี้ยงเลี้ยง ฟางหลังก็จำเรื่องราวที่เคยสื่อสารกับมันไม่ได้เลย เจ้าของสัตว์เลี้ยงมักจะทำรายละเอียดทั้งหมดที่เคยสื่อสารได้ แต่สำหรับนักสื่อสารกับสัตว์แล้ว หากไม่กลับไปอ่าน

ข้อความที่เคยจดบันทึกไว้ ส่วนมากก็จะจำเนื้อหาที่เคยสื่อสารแทบไม่ได้ ดังนั้น เมื่อก่อนหากฟางหลังต้องเจอกับลูกค้าเก่า เธอจะระมัดระวังเป็นพิเศษ เพราะประโยคที่เริ่มต้นด้วย “เธอยังจำที่มันบอกเธอได้มั้ยว่า...” มักจะเป็นบททดสอบความทรงจำของเธอ และทุกครั้งที่สีหน้าเธอบ่งบอกว่าจำไม่ได้แม้แต่น้อย เจ้าของสัตว์เลี้ยงก็จะผิดหวังเป็นอย่างยิ่ง บางครั้งถึงขั้นคิดว่าเธอไม่ใส่ใจสัตว์เลี้ยงสุดที่รักของพวกเขา

ฟางหลังเดินไปที่ห้องรับแขก ใต้ใต้กำลังนอนขดตัวเป็นรูปโดนัทอยู่บนโซฟา เธอรินน้ำให้ตัวเอง กลั้วปากให้กลิ่นอันไม่พึงประสงค์หายไป แล้วจึงหันไปพูดกับใต้ใต้ว่า... “นี่แกพยายามปลุกฉันเพื่อสุนัขตัวนั้นนะเธอ”

ใต้ใต้เงยหน้าขึ้น หูพับไปด้านหลัง กระดิกหางขึ้นพร้อมทำสีหน้ารับผิดทันที ขนาดรู้สึกผิดยังน่ารักขนาดนี้เลย แกรมมันยังไม่ได้ทำอะไรผิดจริง ๆ สักหน่อย แบบนี้ก็ต้องให้อภัยอยู่แล้ว

ฟางหลังลูบหัวใต้ใต้และนั่งลงบนโซฟากับมัน พลังคิดถึงคำร้องขอที่ได้รับมา ถ้าวางกันตามเหตุผล เธอก็คงไม่รับงานสื่อสารกับเลี้ยงเลี้ยง

เธอยังจำเหตุผลที่ทั้งอาชีพสื่อสารกับสัตว์ไปได้ดี แน่แน่นอนว่าแผนการล่อลวงทำลายชื่อเสียงของนักข่าวคนนั้นเป็นฟางเส้นสุดท้ายที่ทำให้ชีวิตเธอพังทลาย แต่สิ่งที่ทำให้เธอทนไม่ได้ที่สุดกลับเป็นเหล่าเจ้าของสัตว์เลี้ยงที่ยากจะสื่อสารด้วยต่างหาก เจ้าของสัตว์เลี้ยงมากมายส่งสัตว์เลี้ยงมาให้เธอสื่อสาร แต่ตัวเองกลับไม่ยอมรับฟังสิ่งที่สัตว์เลี้ยงสื่อสารกลับมา พวกเขาเพียงต้องการให้สัตว์เลี้ยงทำตามคำสั่งของตนเพื่อให้ทุกอย่างเป็นไปตามที่ตนต้องการเท่านั้น สำหรับฟางหลังแล้ว การสื่อสารกับสัตว์ไม่ใช่เรื่องยาก สิ่งที่ยากที่สุด กลับเป็นการสื่อสาร

กับคน แต่ทว่าสัตว์เลี้ยงตัวไหนไม่มีคนอยู่ข้างกายบ้างเล่า

เจ้าของเลี้ยงเลี้ยงร้อนใจเป็นอย่างยิ่ง เพียงข้อความที่เธอส่งมาก็ถาโถมราวกับระเบิด ฟางหลังกลัวการเผชิญหน้ากับเจ้าของสัตว์เลี้ยงแบบนี้มาก เพราะไม่มั่นใจว่าจะสื่อสารกับคนที่อยู่ในสภาวะอารมณ์แบบนี้ได้จริงหรือ

แต่ถ้าว่ากันตามอารมณ์แล้ว ฟางหลังก็แอบหวังว่าจะได้คุยกับเลี้ยงเลี้ยงอยู่เหมือนกัน เธออยากอยู่เป็นเพื่อนมัน ทำให้มันรู้สึกสงบก่อนจากโลกนี้ไป ฟางหลังยกแก้วกาแฟขึ้นขณะนั่งอยู่บนโซฟาอย่างเงียบสงบ เหตุผลและอารมณ์ทำสงครามกันอยู่ในหัวเธอ สุดท้ายแล้วเหตุผลก็เป็นฝ่ายชนะไป ฟางหลังไม่อยากจะกลับไปทำงานสื่อสารกับสัตว์อีก เพราะกลัวจะทำให้จังหวะชีวิตเธอในตอนนี้อยู่เปลี่ยนไป แต่ในขณะที่เธอกำลังหยิบโทรศัพท์ขึ้นมาเพื่อเตรียมตอบกลับไปได้พบกับข้อความของเสี่ยวหญิงก่อน

ฉันรู้ว่ามันกะทันหัน แต่เรื่องเงินไม่ใช่ปัญหา ราคาตามที่เธอต้องการได้เลย!

ประโยคนั้นจีตรงจุดอ่อนของฟางหลังในตอนนี้อย่างดี ที่จริงสิ่งที่เธอต้องการนั้นมันตรงไปตรงมามาก นั่นก็คือเงิน

ดังนั้น เหตุผลและอารมณ์จึงเริ่มสู้รบกันอีกครั้ง คราวนี้เหตุผลยังคงเป็นฝ่ายชนะไป แต่ฟางหลังกลับตอบกลับไ้ว่า

สี่พันแปดร้อยหยวน

ในวินาทีที่ส่งข้อความออกไป ฟางหลังรู้สึกตัวเองช่างเป็นคนเลวเสียเหลือเกิน เพราะเธอเสนอราคาที่แพงกว่าเดิมถึงสองเท่า แต่เธอไม่ได้มีเวลารู้สึกสับสนสักเท่าไร เพราะเสี่ยวหญิงตอบกลับมากในทันทีว่า...

ได้

ฟางหลังรีบส่งเลขบัญชีไปให้ แล้วเจ้าของสัตว์เลี้ยงก็โอนเงินให้เธอทันที เพียงแค่เงินสี่พันแปดร้อยหยวนก็เข้าบัญชี หากเธอใช้เงินประหยัดสักหน่อย เงินก้อนนี้กับเงินเดือนจากร้านสะดวกซื้อก็อาจทำให้เธอจ่ายค่าเช่าห้องเดือนนี้ได้

หลังจากนัดเวลา ส่งรูปภาพ และยืนยันรายละเอียดต่าง ๆ เรียบร้อยแล้ว เงินฟางหลัง นักสื่อสารกับสัตว์ที่เคยมีงานล้นมือ แต่ถูกนักข่าวไร้คุณธรรมทำลายชีวิตขณะที่อยู่จุดสูงสุดของอาชีพ ก็กลับเข้าสู่วงการอีกครั้ง ฟังดูเหมือนเป็นเรื่องยิ่งใหญ่และควรจับตามอง แต่ที่จริงแล้ว เธอก็เป็นเพียงคนที่ถูกชีวิตบีบบังคับจนหมดหนทางเท่านั้น

วันที่นัดกับเสี่ยวหญิงเพื่อสื่อสารกับเสี่ยวเสี่ยว ฟางหลังมาถึงสถานที่นัดก่อนเวลา ที่นั่นคือร้านกาแฟที่เมื่อก่อนฟางหลังเคยใช้เป็นสถานที่ทำงานสื่อสารกับสัตว์เป็นประจำ ชื่อว่าร้านกาแฟโม่ม่

ก่อนเข้าร้าน ฟางหลังหยุดยืนหน้าประตูเพื่อสำรวจดูร้านกาแฟแห่งนี้ว่าจะละเอียดอยู่นาน...

สวนของร้านกาแฟยังคงเขียวชอุ่มงดงาม ฟางหลังดีใจที่ยังเห็นต้นลิลาวดียืนเด่นเป็นสง่าอยู่ตรงนั้น ในความทรงจำของเธอ เจ้าของร้านกาแฟโม่ม่เป็นผู้ชายที่อ่อนโยนและพูดน้อย ถึงแม้เขามักจะยืนอยู่หลังเคาน์เตอร์เตรียมอาหารและเครื่องดื่มให้ทุกคนอย่างเงียบ ๆ แต่เขาก็กลับรับรู้ทุกการเคลื่อนไหวภายในร้านอย่างแจ่มชัด ซึ่งรวมถึงเรื่องซุบซิบและข่าวลือต่าง ๆ ที่ถูกค้ำคุยกันด้วย

ฟางหลังมีเรื่องที่รู้สึกผิดกับเขาอยู่ไม่น้อย เพราะหลังจากที่นักข่าว

คนนั้นทำลายชื่อเสียงเธอ ผุ่่งนักข่าวสำนักอื่นก็พากันถือกล้องมารุมล้อมร้านกาแฟโมโมไว้ หลินโมโมเจ้าของร้านต้องช่วยเธอรับมือกับเรื่องนี้ เขาถึงขั้นออกหน้าอธิบายเรื่องทั้งหมดแทนเธอ ในขณะที่เธอหวาดกลัวจนไม่กล้าเข้าใกล้ที่นี่ กระทั่งเรื่องที่เธอเลิกทำงานสื่อสารกับสัตร์ก็ไม่ได้บอกเขา เธอเพียงหายตัวไปโดยไม่รับการติดต่อใดๆ เป็นเวลาปีกว่า

บัดนี้ ฟางหลิงยืนล้งเลอยู่หน้าร้าน ครุ่นคิดว่าจะเผชิญหน้ากับคนดีที่คอยปกป้องเธออย่างไร ภายในร้านกาแฟโมโม หลินโมโมเจ้าของร้านกำลังชงกาแฟดริปปให้ลูกค้าอยู่เสียบๆ อาจเป็นเพราะสิ่งที่ผู้คนเรียกกันว่าจิตสัมผัส ในขณะที่ฟางหลิงยืนล้งเลอยู่หน้าร้านราวกับหลินโมโมได้รับกระแสจิต เขาหันไปมองที่ประตูแวนหนึ่ง เมื่อเห็นฟางหลิงยืนทำตัวเก๋ๆ กังๆ อยู่หน้าร้าน กระแสจิตนั้นก็พุ่งตรงจากหางตาไปยังสมอง ผ่านไปยังกระดูกสันหลังกระจายไปทั่วร่าง สั่งให้หลินโมโมวางถ้วยกาแฟดริปปในมือ และเดินไปเปิดประตูทันที

หลินโมโมจ้องมองฟางหลิงอยู่เสียบๆ รู้สึกตื่นตันทันจนน้ำตาน้ำตาไหล โชคดีที่รอยยิ้มอันอ่อนโยนของเขาบดบังรอยน้ำตานั้นไว้ได้ทัน เขาพูดกับฟางหลิงว่า...

“เธอกลับมาแล้ว!”

รอยยิ้มบนใบหน้าของหลินโมโมทำให้ความกังวลใจที่ฟางหลิงคาดเดาไว้หายวับไป เธอหันไปพยักหน้าให้โมโมด้วยความดีใจ ในช่วงขณะหนึ่ง ฟางหลิงคิดว่าโมโมจะเผลอเข้ามาสวมกอดเธอ แต่โมโมเพียงยื่นย่ำเท้าอยู่กับที่ แล้วจึงผายมือข้างหนึ่งออกเพื่อต้อนรับเธอเข้าร้าน

เมื่อเข้าไปในร้าน โมโมก็วิ่งรุดหน้าไปเชิญให้ลูกค้าที่นั่งอยู่ตรงโต๊ะตัวหนึ่งย้ายที่นั่งไป เพราะเมื่อก่อนโต๊ะตัวนั้นเป็นที่นั่งประจำของฟางหลิง ทุกวันช่วงบ่ายฟางหลิงจะอยู่ที่นี้เสมอ เธอจะสั่งกาแฟ

อเมริกาในร้อนแก้วหนึ่งไว้จับขณะช่วยเจ้าของสัตว์เลี้ยงสื่อสารกับ สัตว์เลี้ยงของพวกเขา

“ก่อนหน้าฉันจ้องโต๊ะตัวนี้ไว้ให้เธออยู่ช่วงหนึ่ง แต่เธอไม่ปรากฏ ตัวอีก ฉันก็เลย...”

“ไม่เป็นไร” ฟางหลังนั่งที่โต๊ะตัวประจำ

“ขอบคุณมาก!”

เมื่อได้ยินเธอตอบเช่นนั้น โมโมะจึงหัวเราะอย่างขัดเจิน เขาคืนเดิน จนทำตัวไม่ถูก ดีใจจนไม่เสียบขีมิเหมือนเคย

“เธอมากินกาแฟหรือ หรือว่ามาทำงาน กลับมารีบงานแล้วหรือ ยังกินอเมริกาในร้อนเหมือนเดิมอยู่มัย กินเค้กด้วยมัย กินข้าวหรือยัง”

เมื่อก่อนการได้ยินโมโมะพูดมากกว่าสามประโยคก็นับเป็นเรื่อง แปลกแล้ว แต่บัดนี้เขากลับยิ่งคำถามถึงหกคำถามในคราวเดียว ทำให้ ฟางหลังอดหัวเราะไม่ได้

“ทำไมตื่นตื่นขนาดนั้น ฉันกินข้าวแล้ว วันนี้มาทำงานนะ!”

โมโมะถือฝ่ามือทั้งสองไปมาโดยไม่รู้ตัว “งั้นเธอ เธอกลับมาทำงาน สื่อสารกับสัตว์แล้วใช่ไหม”

เมื่อได้ยินคำถามนี้ ใบหน้าของฟางหลังแข็งทื่อในทันที แบบนี้ นับว่ากลับมาทำงานสื่อสารกับสัตว์หรือยังนะ นี่เธอกำลังจะกลับไปเป็น เงินฟางหลังคนเดิมหรือ แต่เธอเกิดใหม่แล้วไม่ใช่หรือ

“รอดูก่อน ตอนนี้ยังไม่รู้”

โมโมะเห็นสีหน้าฟางหลังพังทลาย จึงหลบสายตา พบว่าความ ตื่นเต้นเกินไปของตนอาจทำให้ฟางหลังไม่สบายใจ เขาหายใจเข้าลึก ๆ ใช้คำพูดอย่างมืออาชีพและน้ำเสียงมั่นใจพูดว่า “จะไปเตรียมอเมริกาใน ร้อนให้เดี๋ยวนี้ครับ” จากนั้นเดินกลับไปเคาน์เตอร์ ยืนสำรวจฟางหลัง

จากด้านหลังบ้อมปรากการของตนเองอย่างเงียบๆต่อไป กาแฟดริปที่ซังไว้ครึ่งทางเมื่อครู่เย็นซืดไปแล้ว โม่โม่จึ่งเหม็นทั้งไป รู้สึกหงุดหงิดตัวเองไม่น้อย

“ไม่เจอกันนานเลยนะ!” ฟางหลังพูดกับที่นั่งประจำของตนเอง

ไม่ได้ฝึกสื่อสารมาปีกว่าแล้ว เธอยังเข้าใจความรู้สึกของเหล่าสัตว์เลี้ยงได้เหมือนเดิมหรือเปล่านั้น เรื่องราวที่เถาโถมเข้ามาในชีวิตจะทำให้เธอเปิดใจกว้างไม่ได้ กลายเป็นอุปสรรคกีดขวางการสื่อสารกับสัตว์ของเธอหรือเปล่า ฟางหลังรู้สึกตื่นเต้นมาก เธอนึกถึงสิ่งที่อาจารย์เคยสอน... “ขอเพียงแค่จริงใจและเจตนาดี สัตว์พวกนี้ก็จะยอมเปิดใจกับเธอ” ฟางหลังในวันนี้ ได้อาบผ่านประสบการณ์ทุกข์ทรมานมาแล้ว ไม่ใช่คนโง่ที่คนอื่นอีกต่อไป แต่เธอก็พยายามบอกตัวเองเสมอว่า... “ต้องจริงใจ จงจริงใจ ต้องจริงใจให้ได้!” แต่ว่าที่จริงแล้วเหตุผลที่เธอรับงานสื่อสารกับเลี้ยงเลี้ยงเป็นเพราะเงินนะ!

ประตูร้านกาแฟเปิดกว้างอีกครั้ง เสี่ยวหวิงเจ้าของเลี้ยงเลี้ยงเดินเข้ามาราวกับก้อนเมฆที่ล่องลอยบนท้องฟ้า ทั้งคู่ไม่ได้ทักทายไถ่ถามสารทุกข์สุกดิบกัน เมื่อเห็นฟางหลัง เสี่ยวหวิงก็นั่งลงที่ฝั่งตรงข้ามหยิบรูปสุนัขสองรูปที่ถูกเก็บอยู่ในแฟ้มอย่างดีออกมาจากกระเป๋า

“ฉันเตรียมสิ่งที่ควรเตรียมไว้หมดแล้ว แต่ฉันไม่รู้ว่ามันจะได้ยินมั๊ย มันไม่ล้มตาเลยทั้งวัน ตอนนี้มีชีวิตอยู่ได้ด้วยสายน้ำเกลือ ฉันไม่รู้จริงๆว่าทำแบบนี้ดีกับมันจริงหรือเปล่า...”

ฟางหลังมองดูเสี่ยวหวิงซึ่งโคกเศร้ายจนความคิดความอ่านผิดเพี้ยนไปหมด หากเป็นเมื่อก่อนฟางหลังคงรับฟังเธอปรับทุกข์เพราะนี่อาจเป็นที่ระบายนามณ์แห่งเดียวของเธอ แต่วันนี้ฟางหลังกลับตัดบทเสี่ยวหวิงอย่างเด็ดเดี่ยว “ไม่ต้องร้องไห้แล้วนะคะ เวลา

สื่อสารต้องใช้สมาธิ!”

ใช่แล้ว เธอไม่ได้ทำงานสื่อสารมานาน ครั้งนี้จึงต้องตั้งใจใช้สมาธิ
อย่างมาก

น้ำตาของเสี่ยวหญิงยังคงปริ้มอยู่ที่เข่าตา เธอหายใจเข้าลึก ๆ
ฟางหลังไม่ได้เงยหน้ามอง เพียงใช้สมาธิจ้องมองรูปของเสี่ยวเสี่ยว
จ้องมองดวงตาคู่นั้นในรูป รวากับจะใช้ดวงตาเป็นทางเชื่อมต่อทางจิต
เข้าไปในโลกแห่งจิตใจของมัน

ทันใดนั้นเอง ฟางหลังรู้สึกได้ว่าตัวเองได้เข้าไปอยู่ในร่างของ
เสี่ยวเสี่ยว มือทั้งสองของเธอกลายเป็นเท้าหน้าสองข้างของมัน ขาทั้งสอง
ของเธอกลายเป็นขาหลังของมัน ร่างกายของเสี่ยวเสี่ยวในตอนนั้น
ไร้ซึ่งเรียวแรง มันนอนอยู่บนที่นอนนุ่ม ๆ โดยมีเจ้าของผู้ชายอยู่ข้างกาย
เป็นเพื่อน เขาลูบตัวมันอย่างอ่อนโยน พลางกระซิบบอกมันว่า...

“หาม้าออกไปข้างนอกครู่เดียว เดียวก็กลับมา ต้องรอกหาม้า
กลับมาก่อนนะ!” มันอยากหันไปเลียมือเจ้าของผู้ชาย แต่กลับไม่มี
กระทั่งเรียวแรงจะลืมหัด ทุกอย่างดูเลื่อนรางไปหมด

เธอมาแล้วหรือ ฉันกำลังรอเธออยู่เลย

เสี่ยวเสี่ยวข้างอ่อนแรง คำพูดแต่ละคำที่มันส่งสัญญาณสื่อสารมา
ต่างต้องใช้แรงสุดตัวจึงส่งมาได้

เสี่ยวเสี่ยว เธอคงไม่สบายตัวน่าดู

เจ็บจัง...ฉันเดินไม่ได้...แกมยังตัวเหม็น...อึี่ไปทั่ว...น่าอายจริง ๆ

เสี่ยวเสี่ยวคงรู้สึกผิดที่ทำให้บ้านสกปรกเพราะควบคุมการขับถ่าย
ไม่ได้ ความรู้สึกผิดนี้กับความรู้สึกเจ็บปวดทางร่างกายมันแรงกล้า
ไม่ต่างกันเลย

ฟางหลังรู้สึกเจ็บขึ้นในใจ นั่นเป็นความรู้สึกของเธอเอง สุนัขตัวนี้เจ็บป่วยจนใกล้จะสิ้นใจแล้ว แต่กลับยังคิดเป็นห่วงบ้านอีก

เสียงเสียง มันควรถึงเวลาที่เธอจากไปแล้วใช่ไหม

หมาม้าเสียใจมาก

เธอกลับหมาม้าเสียใจเลยไม่ยอมจากไปเธอ

หมาม้าคงจะเสียใจมาก

ฟางหลังเงยหน้าขึ้นมองเสียหวงฉิง เห็นใบหน้าร้อนใจอยากรู้คำตอบของเธอ

“เสียงเสียงมัน...” ฟางหลังรู้สึกค่อนข้างหนักใจ ถึงแม้จะดีใจที่เสียงเสียงยังยอมเปิดใจสื่อสารกับเธอ แต่สิ่งที่เธอรับรู้ได้ กลับเป็นความรู้สึกเจ็บปวดที่แทบจะทนไม่ไหว ทว่าสิ่งที่มันสนใจตอนนี้กลับไม่ใช่ความเจ็บปวดของร่างกายตัวเอง แต่เป็นความเจ็บปวดในใจของเจ้าของสุดที่รักของมัน เพราะอะไรสุนัขจึงยอมทนเจ็บปวดครวคร่าวเพื่อสิ่งมีชีวิตอื่นขนาดนี้

“มันรู้สึกไม่สบายตัวมาก ๆ เจ็บปวดไปทั้งตัว ค่อนข้างจะทรมาน มันรู้ว่าควรจะจากไปได้แล้ว ถ้ามันจากไปก็ไม่ต้องทนเจ็บอีก แต่มันก็ยังไม่ยอมจากไป เพราะกลัวว่าถ้าจากไปแล้ว คุณจะเสียใจกว่าเดิม”

เสียหวงฉิงได้ฟังดังนั้นน้ำตาก็พร่างพรูออกมา

“ฉันว่าแล้ว...ทำไมมันต้องเสียสละเพื่อฉันขนาดนี้ด้วย ฉันไม่อยากให้มันทรมานแบบนี้...”

เสียหวงฉิงสะอื้นจนพูดต่อไม่ได้ เธอก็มหันร้องให้ครู่หนึ่ง จนเมื่อเริ่มสงบสติอารมณ์ได้จึงกระแอมขึ้นเบา ๆ และหันมาถามฟางหลังว่า

“แล้วมันอยากอยู่ต่อมั๊ย ขอแค่มันอยากอยู่ต่อ ไม่ว่าต้องเสียเงิน

เท่าไรหรือฉันก็จะทำให้มันมีชีวิตต่อ...”

“ไม่ใช่แบบนี้!” ฟางหลังพูดชัดเธอทันที “เลี้ยงเลี้ยงรู้สึก
ทรมานมาก มันควรจะไต่หมดทุกซัไปนานแล้ว แต่มันกลับยอมทรมาน
ร่างกายตัวเอง ยังหายใจต่อไปเพราะกลัวคุณทำใจไม่ได้...”

เธออย่าตำหนิหมาม้าสิ...

น้ำเสียงร้อนรนของฟางหลังทำให้เลี้ยงเลี้ยงนึกว่าเธอกำลังตำหนิ
เสี่ยวหญิงอยู่ ทันใดนั้นเอง ฟางหลังรู้สึกถึงพลังงานบางอย่างที่บอบอวล
ไปด้วยกลิ่นหอมของกุหลาบ เป็นความรู้สึกอยากโอบกอดเจ้าของที่อยู่
ตรงหน้า ฟางหลังรู้ว่านี่คือพลังงานที่เลี้ยงเลี้ยงส่งมา มันทนไม่ได้ที่เห็น
เจ้าของเสียใจ และอยากเข้าไปโอบกอดเพื่อปลอบประโลมเธอ

เจ้าของร้านโมโม่เดินเข้ามาอย่างรู้งาน นำน้ำเปล่าแช่หม่นาวฟาน
มาวางให้พร้อมกับการคาซิทซูกองหนึ่ง แล้วจึงเดินกลับเคาน์เตอร์ไป
โดยไม่พูดอะไร เป็นอันเสร็จภารกิจ ฟางหลังหันไปขยิบตาให้เขาเพื่อ
เป็นการขอบคุณ

เมื่อเสี่ยวหญิงสงบสติอารมณ์ได้อีกครั้ง ฟางหลังจึงกลับไปคุยกับ
เลี้ยงเลี้ยงต่อ

เลี้ยงเลี้ยง เธอมีอะไรอยากบอกหมาม้าอีกมั๊ย

ร่างกายของเลี้ยงเลี้ยงค่อนข้างอ่อนแอแรง ความคิดความอ่าน
ก็เริ่มเลือนราง ฟางหลังรู้สึกได้ว่ามันพยายามรวบรวมสติเพื่อการพูดคุย
ที่อาจเป็นครั้งสุดท้ายนี้

ในที่สุด เลี้ยงเลี้ยงก็พูดออกมาซ้ำๆว่า

ลูบ 7...

ภาพเจ้าของลูบเลี้ยงเลี้ยงปรากฏขึ้นในหัวฟางหลัง ในภาพนั้น

เลี้ยงเลี้ยงยังคงแข็งแรง มั่นนอนกึ่งหลับกึ่งตื่นอยู่บนขาของเสี่ยวหวิงอย่างสบายใจ ส่วนเสี่ยวหวิงก็กำลังลูบมันอย่างอ่อนโยน เลี้ยงเลี้ยงดูมีความสุขมาก

ดูบ ๆ ฉันจะจำไว้...

จากนั้น ภาพก็ตัดไปที่เลี้ยงเลี้ยงสมัยยังเป็นลูกสุนัขอยู่ที่สถานสงเคราะห์สัตว์ ฟางหลังจึงเพิ่งนึกขึ้นได้ว่าที่จริงแล้วเลี้ยงเลี้ยงถูกตำรวจส่งตัวไปรอคนรับเลี้ยงที่สถานสงเคราะห์สัตว์หลังจากตำรวจบุกยึดฟาร์มสุนัขไร้คุณธรรมแห่งหนึ่ง เลี้ยงเลี้ยงอยู่ในสภาพหวาดกลัวเพราะพี่น้องของมันมีครบเลี้ยงไปหมดแล้ว เหลือมันโดดเดี่ยวเดียวดายอยู่ในกรงตัวเดียว จนเมื่อเสี่ยวหวิงเดินเข้ามาอุ้มมันขึ้น ตั้งแต่วันที่เป็นต้นมา มันก็ไม่กลัวอะไรอีกเลย

ฟางหลังบอกเล่าภาพที่เธอเห็นและสิ่งที่เธอได้ยินทั้งหมดให้เสี่ยวหวิงฟัง เสี่ยวหวิงยกมือขึ้นปิดหน้า น้ำตาไหลออกมาเป็นสาย ฟางหลังจึงเทน้ำเต็มให้เธอ

“เลี้ยงเลี้ยงรักคุณมาก ดังนั้นหากคุณทำใจไม่ได้ มันก็คงเลือกที่จะไม่จากไป แต่มันจะต้องทนทรมานร่างกาย” ฟางหลังบอกเสี่ยวหวิง เสี่ยวหวิงเช็ดน้ำตา สะอึกสะอื้นพูดขึ้นว่า “แต่ว่า ฉันจะทำใจได้ยังไง...”

ไม่รู้ทำไม จู่ ๆ ฟางหลังก็นึกถึงพ่อตัวเองที่นอนป่วยติดเตียงอยู่

“ก็คงจะทำใจไม่ได้! แต่อย่างน้อยก็ต้องพยายามทำให้ตัวเองรู้สึกดีขึ้นให้ได้ แบบนั้นมันถึงจะจากไปอย่างสบายใจ”

“ยากจัง” เสี่ยวหวิงเช็ดน้ำตาจนแห้ง เอ่ยคำสองคำนี้ออกมาซ้ำ ๆ

“ใช่ ยากจริงๆ”

ฟางหลังหันมองรูปของเลี้ยงเลี้ยงอีกครั้ง คราวนี้ภาพที่ปรากฏขึ้น

ในหัวเธอเป็นภาพเลี้ยวเลี้ยวตอนที่ยังแข็งแรงไม่ต้องใช้รถเข็น มันกระดิกหางไปมาและยิ้มอย่างมีความสุข

ฟางหลังอมยิ้มที่มุมปาก หันไปบอกเลี้ยวหญิงว่า “คุณรู้มั๊ย เลี้ยวเลี้ยวบอกว่าหลังจากมันจากไป มันจะแข็งแรง สวยงาม และมีความสุข ดังนั้นคุณไม่ต้องเป็นห่วงมันหรอก”

เลี้ยวหญิงพยักหน้า เมื่อตีหมาแพจนหมดและกล่าวขอบคุณ ฟางหลังแล้ว เธอจึงขอตัวกลับบ้านไปอยู่เป็นเพื่อนเลี้ยวเลี้ยว

หลังจากเลี้ยวหญิงเดินออกจากร้านกาแฟไปแล้ว ฟางหลังจึงได้บอกเลี้ยวเลี้ยว

ขอบคุณเธอมาก

เธอจะไปแล้วหรือ

ฉันจะรอบอกเลี้ยวมาซักก่อน พวกเรามาที่โลกใบนี้แล้ว ต่างก็ต้องมีวันจากไป...ไม่ต้องเสียใจหรอก

ฟางหลังรู้สึกว้าว้าวที่พวกนี้ดูจะเข้าใจโลกดีกว่าคนเสียอีก สำหรับพวกมันแล้ว ชีวิตคือการเริ่มต้น ดำรงอยู่ และจากไป แต่มนุษย์เรากลับเอาตัวไปพัวพันกับความยึดติด ความทุกข์ และความผูกพัน

ฟางหลังรู้ว่าลึกๆ ภายในใจของเธอเองก็ยังมี ความยึดติดแฝงอยู่ มันเป็นเหมือนเงื่อนตายที่แก้ไม่ออก ซึ่งเธอก็ยังไม่รู้ว่าจะวางก้อนหินในใจก้อนนั้นลงได้อย่างไร

.....

เมื่อฟางหลังเปิดประตูเข้าบ้าน ไต่หัวไต่ก้นโอบเข้าใส่ด้วยความดีใจทันที แต่ทรงเล็บที่ทำหน้าที่ของมันเกี่ยวโดนหน้าท้องของฟางหลัง ทำให้เธอเจ็บจนต้องดันไต่หัวไต่ก้นออกไป ฟางหลังนั่งบนโซฟาอย่างเหนื่อยล้า

ไต้วไต้วดมกลืนหัวตัวเธอด้วยความสงสัย รวากับกำลังตรวจสอบ บางอย่างอย่างละเอียด

เมื่อตรวจสอบเรียบร้อยแล้ว จึงนั่งเรียบร้อยแบบที่ปกติไม่ค่อยทำ สักเท่าไร

คราวหน้าฉันจะไปด้วย

“ไปไหน ร้านกาแฟนะเหรอ! ฉันไม่เอาด้วยหรอก ที่นั่นไกล จะตาย ถ้าพาแกไปด้วยก็จะนั่งรถไม่ได้ ต้องเดินตั้งไกล”

คราวหน้าฉันจะไปด้วย!

ฟางหลังรู้จักนิสัยไต้วไต้วดี จึงไม่อยากต่อปากต่อคำเรื่องนี้ กับมันอีก เพราะตอนนี้เธอเพียงต้องการนอนชดเชยเพื่อเตรียมไปทำงาน กะดึกเท่านั้น

ฉันหิวแล้ว หาของมาให้ฉันกินด้วย

“ตอนกลางคืนค่อยกินนะ ถ้ากินไปเรื่อยจะอ้วนเอา”

ถ้าฉันได้ตามเธอไป ก็จะมีอะไรให้กิน

“ไม่มีทาง ห้ามกินของที่นั่นเด็ดขาด!”

ฟางหลังไม่สนใจไต้วไต้วอีก เธอปิดผ้าม่าน ใส่ที่อุดหูเตรียมตัว นอน

ไต้วไต้วกระโดดขึ้นมาบนเตียงและนอนราบข้างๆ เธอ ฟางหลัง จึงยื่นมือไปลูบมันด้วยความเคยชิน พลันคิดขึ้นว่า ถ้าถึงวันที่ไต้วไต้ว ต้องจากไป เธอจะปล่อยวางได้อย่างที่บอกเจ้าของคนอื่นหรือไม่

ไต้วไต้วขยับหน้าเข้ามาเลียฟางหลัง จากนั้นทั้งคนและสุนัข จึงหลับไปพร้อมกัน

.....

หนึ่งสัปดาห์หลังจากนั้น ในขณะที่ฟางหลังกำลังทำงานกะดึก เธอก็ได้รับข้อความจากเสี่ยวหญิง...

ขอโทษที่ที่ก่อนหน้านี้ไม่ได้บอกเธอ วันนั้นหลังจากที่เธอสื่อสารกับเสี่ยวเสี่ยว ฉันก็กลับไปบ้านก็เห็นเสี่ยวเสี่ยวลืมนตาขึ้นมา มันไม่ได้ลืมนตามานานมากแล้ว มันเข้ามาดมพวกเรา ฉันบอกมันว่า... “ไม่ต้องเป็นห่วงหม่าม้า หม่าม้าจะไม่ใช่ไร แกจากไปอย่างสงบเถอะ ไม่ต้องทนทรมานอีก!” หลังจากนั้นร่างกายของเสี่ยวเสี่ยวก็อ่อนคลายลง ความทุกข์ทรมานทั้งหมดในร่างกายมันสลายหายไป เป็นแบบที่เธอบอก...มันได้ละทิ้งความทุกข์ไปพบเจอกับความสุขแล้ว เสี่ยวเสี่ยวจากไปแล้ว ขอขอบคุณเธอมาก หวังว่าเธอจะกลับมารับงานสื่อสารอีก เพราะฉันว่าเธอแหม่นมาก

เมื่ออ่านข้อความจบ ฟางหลังครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่ง เธอไม่รู้จะตอบอย่างไรดี เพราะ...

“แหม่นมากเธอหว่า ทำไมทุกคนถึงคิดว่าฉันเป็นหมอดู”